

DAIFUKU

เสพพิศดารคุณกรรม

残酷依存症

คุชิโกะ ริอู เขียน
กึ่งดาว ไตรยสุรัตน์ แปล

เนื้อหารุนแรง เหมาะกับผู้อ่านอายุมากกว่า 18 ปี

เสพติดการพนัน 残酷依存症

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

คุซึกิ ริอู เขียน
กั๋งดาว ไตรยสุนันท์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ความจริงอาจโหดร้ายยิ่งกว่าฝันร้าย และบางครั้งความยุติธรรมก็เป็นเพียงเรื่องลวงที่โลกสร้างขึ้นเพื่อกลบเกลื่อนบาดแผลของเหยื่อ...

เสพติดทารุณกรรม หนึ่งในซีรีส์เสพติดความตาย จะพาคุณดำดิ่งสู่จิตใจที่แตกเป็นเสี่ยงสะท้อนเงามืดที่ซ่อนอยู่ในทุกคน ตั้งคำถามกับความถูกผิดและกระชากหน้ากากของ “ความยุติธรรม” จนหมดสิ้น

คุซึกิ ริอู ส่งเสียงถึงผู้อ่านจนบรรทัดสุดท้าย... คุณอาจไม่แน่ใจอีกต่อไปว่าความชั่วร้ายอยู่ที่ใคร—ในตัวฆาตกร หรือในสังคมที่เพิกเฉยต่อเสียงกรีดร้องของเหยื่อกันแน่

สำนักพิมพ์ไดฟูกุส่งเอสเอ็มเอสชวนนักอ่านผู้กล้าทงโลกแห่งการฆาตกรรมเพื่อทวงความยุติธรรมให้เหยื่อทุกราย อาชญากรทุกคนสมควรได้รับการลงโทษหรือไม่อย่างไร ขอให้ผู้อ่านใช้วิจารณญาณเลือกรีวิวลงโทษตามเห็นสมควรต่อไป

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

ในโลกที่เทคโนโลยีการสื่อสารเชื่อมโยงผู้คนให้ใกล้กันมากขึ้น ความ
มีมิติในจิตใจกลับดูเหมือนเพิ่มขึ้นตามลำดับ การแสดงออกบนโซเชียล
มีเดียถูกใช้เป็นพื้นที่ให้ความโหดร้ายเติบโตโดยไม่มีใครรู้ตัว

เสพติดทวารณกรรม เปิดโปงด้านมืดของมนุษย์ผ่านเส้นทางที่คดเคี้ยว
ของการล้างแค้น กดดัน ความกลัว และแรงขับเคลื่อนแห่งการเอาตัวรอด
เราจะเห็นว่าความชั่วร้ายไม่ใช่เพียงสิ่งที่เกิดจากการกระทำ แต่ยังแฝงอยู่
ในระบบสังคมที่ช่วยปกปิดและสร้างความชอบธรรมให้กับการกระทำ
เหล่านั้น

นิยายเรื่องนี้ไม่ได้เพียงสะท้อนพฤติกรรมมนุษย์ในสถานการณ์
ที่เลวร้ายที่สุด แต่ยังตั้งคำถามถึงคุณค่าในจิตใจของเราในฐานะส่วนหนึ่ง
ของสังคมที่ปล่อยให้นักอ่อนแอกลายเป็นเหยื่อและให้ความชั่วร้ายเติบโต
จนควบคุมไม่อยู่

บางครั้ง “ความยุติธรรม” ในโลกแห่งความจริง อาจไม่ได้ดังตาม
เหมือนในนิทานที่เราถูกสอนให้เชื่อมาตลอดชีวิต

กิงดาว ไตรยสุนันท์

สารบัญ

บทที่ 1	7
บทที่ 2	60
บทที่ 3	111
บทที่ 4	152
บทที่ 5	210

บทที่ 1

1

วันที่แปด เดือนมิถุนายน ปีระะที่ XX

ห้าทุ่มยี่สิบสองนาที่

อินุอิ โซตะขี่จักรยานมาตามถนนริมแม่น้ำในตอนกลางคืน

ตะกร้าน้ำรดเต็มไปด้วยเบียร์กระป๋อง ชูไฮกระป๋องดีกรีแรง ขนมหบเคี้ยว กับแก้มเหล้า ขนมหิงสวดไล่ และบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่เพิ่งซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อ

โซตะกำลังเมาแฉ่ ถ้าไม่ระวังเขาจะเสียการทรงตัวจนรถจักรยานสายไปมา

“อา... แฉ่แล้ว”

โซตะหัวเราะเจื่อนก่อนจะขยับท่าทางให้เข้าที่

ขึ้นรถล้มแถวนี้ละแฉ่แน่ เพราะแถวนี้ไม่มีอะไรเลย ไม่มีคน มีแต่ลมที่มีกลิ่นควาพัดแรงและเสียงคลื่นที่ดังอย่างเป็นจังหวะเท่านั้น ถ้าเขาตกลงไปบนชายหาดพร้อมกับรถจักรยานทั้งคัน ไม่ต้องหวังเลยว่าจะมีใครมาช่วย

“ต้องรีบกลับ ไม่งั้นโคจังโมโหอีก...”

เขาดื่มพำแล้วยกเท้าวางบนบันไดจักรยานอีกครั้ง

เซโอะ โคเฮเป็นเพื่อนสนิทที่คบกันมานานตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมต้น เขาเป็นเพื่อนร่วมชั้นกันครั้งแรกช่วงฤดูใบไม้ผลิตอนชั้นมัธยมปีที่สี่ แผนกมัธยมต้นของโรงเรียนเอนินกักคุเอ็น และอยู่ชมรมเบสบอลเหมือนกัน

อาคูลี ทาคุมิที่ร่วมวงดื่มวันนี้ก็เช่นกัน ทั้งสามขึ้นชั้นมัธยมปลายด้วยกันและเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยเอนินกักคุเอ็นโดยไม่ต้องสอบได้โดยไม่มีปัญหา ตอนนี้อยู่ชั้นปีที่สามของคณะเศรษฐศาสตร์

โคเอมีบุคลิกเป็นผู้นำที่มีความมั่นใจ

ทาคุมิที่ดูอ่อนโยน

โชตะเก่งในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์

ในงานกิจกรรมชมรม ‘FESTA’ พวกเขาก็ได้รับการกล่าวขวัญว่าเป็นทีมสามสหายที่ทำผลงานได้ดี

“ใช่แล้ว เราเป็นเพื่อนรักกัน...”

โชตะพูดเป็นเพลงโดยใส่ทำนองที่เพ่งคิดขึ้นมา

เราเป็นเพื่อนสามสหายที่รักกัน ดังนั้นวันนี้เราจะดื่มกันที่บ้านเช่าริมทะเลหลังนั้นโดยมีเพียงแค่เราสามคน

บ้านหลังนั้นเป็นบ้านเช่าชั้นเดียวที่สร้างด้วยไม้ ที่เช่าไว้ในนาม ‘FESTA’ เมื่อสองปีก่อน

มีห้องทั้งหมดสี่ห้อง สองห้องมีขนาดแปดเสื่อ และอีกสองห้องมีขนาดสิบสองเสื่อ ในสวนมีบ้านสำเร็จรูปขนาดเล็กใช้เป็นโรงเก็บของ พวกเขาเก็บอุปกรณ์เครื่องเล่นที่อยู่นอกฤดูกาลเอาไว้นั้น

มีครัวที่พอใช้งานได้และห้องอาบน้ำที่ค่อนข้างกว้าง มีห้องสุขาแยกต่างหากสองห้อง สำหรับใช้เป็นห้องน้ำชายและหญิง

ส่วนใหญ่บ้านเช่าหลังนี้ใช้เป็นที่สูมห้วนอนหลังจากทำกิจกรรมในฤดูร้อน เช่น ย่างบาร์บีคิวและเล่นน้ำทะเล

การทำความสะอาด ดูแลความเรียบร้อย และการดูแลบ้านในช่วงฤดูหนาว เป็นหน้าที่ของบริษัทผู้รับจ้างดูแลทั้งหมดโดยที่พวกเขาไม่ต้องกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเอนินกักคุเอ็น หรือที่เรียกกันทั่วไปว่าเอ็กคุ ทุกคนฐานะร่ำรวย ไม่เคยเสียดายค่าธรรมเนียมเล็กน้อย

ที่ต้องจ่ายสำหรับกิจกรรมชมรม

ยิ่งกว่านั้น สมาชิกวันนี้มีสปอนเซอร์ที่ชื่อว่าทาคุมิ

ในบรรดาเพื่อนที่โตะรู้จัก ชายหนุ่มที่มีใบหน้าอ่อนโยนที่สุดและก็มีพ่อแม่ที่ร่ำรวยที่สุดนั่นก็คืออาคุสึ ทาคุมิ

“ก็เมื่อกี้ตอนบอกว่า ‘จะไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อมาเพิ่ม’ มันก็บอก ‘เอานี้ไปใช้สิ’ แล้วให้บัตรเครดิตมาเฉยเลย เราเลยซื้อไปตั้งสองหมื่นกว่าแหละ ฮ่า ฮ่า”

อืม สำหรับทาคุมิสองหมื่นเยนก็แค่เศษเงินละมัง...

เขาเพิ่มพากับตัวเอง

อีกอย่างเขาทำถูกแล้วที่ซื้อเยอะ เพราะถ้าปล่อยให้เหล้าหมด โตะจะต้องไม่พอใจแน่

เดิมที่เขาคิดจะแวะที่คอสโคเพื่อซื้อของตุนไว้ระหว่างทางขาไป แต่กะผิดเพราะทั้งสามดื่มกันเร็วกว่าที่คิด

“เอาน่า นานๆ ที่จะได้ดื่มกันแค่สามคนทั้งที ฮี ฮี”

โตะยิ้มอย่างออกนอกหน้า

ใช่แล้ว วันนี้เป็นงานดื่มสังสรรค์เพื่อเตรียมตัวสำหรับฤดูผสมพันธุ์ และสำรวจชายหาดไปในตัว

“คอยดูนะ ถ้าบ้านเช่าไม่ได้ทำความสะอาด ฉันจะเล่นงานพนักงานของบริษัทผู้ดูแลให้ละเลย”

โตะหัวเราะ

“ไม่ต้องห่วงนะ เราจ่ายค่าดูแลครบนี่”

ทาคุมิบอก

“งั้นฉันล่วงหน้าไปรื้อบ้านให้รูก่อนดีไหม อยากเห็นโคจังอาละวาดนะ”

โตะถอน

บทสนทนามักเป็นอย่างนี้เสมอ เขาสามคนมักคุยกันในลักษณะนี้

และคนรอบข้างก็พลอยหัวเราะตามไปด้วย

สมัยเป็นเด็กใหม่ชั้นปีหนึ่ง รุ่นพี่หยอกพวกเขาว่า ‘พวกแกตัวติดกันตลอดเลย เป็นอย่างว่ากันใช่ไหม’ ‘เป็นโฮโมหรือเปล่า’ แต่ทุกครั้งโคเฮจะเป็นคนทำให้พวกนั้นหุบปาก

โคเฮเกลียดการล้อเล่นแบบนั้น ถึงรู้ว่าเป็นคำพูดพล่อยๆ แต่เขาก็ไม่ยกโทษให้ ทำให้ปัจจุบันพอขึ้นปีสามก็ไม่มีใครแหย่พวกเขาด้วยมุกทำนองนั้นอีกเลย

...พอเอสีเกาะกับชายะไม่อยู่แล้ว ชีวิตของพวกเรากลับสงบสุขดีนะ
ซาโตมิ เอสีเกาะกับคิโดะ ชายะ เขาไม่ได้ยินสองชื่อนี้มานานแล้ว
สมัยอยู่มัธยมต้น พวกเขาเรียนอยู่ชั้นเดียวกันเป็นเวลาสองปี พอขึ้น
ชั้นมัธยมปลาย ถึงแม้จะเรียนคนละแผนการเรียนแต่ก็เรียนที่ตึกเดียวกัน
ตลอดระยะเวลาสามปี

แต่ตั้งแต่เข้าเรียนต่อในมหา’ลัย พวกเขาก็เลิกคบกับคนทั้งสาม
โดยเฉพาะชายะนั้นตัดขาดกันอย่างสิ้นเชิง เธอกับโคเฮเคยคบกัน
ตั้งแต่ช่วงฤดูใบไม้ร่วงของชั้นมัธยมปีที่สองจนถึงฤดูใบไม้ผลิของมัธยม
ปีที่หก แต่ตอนนี้ไม่มีแม้แต่การติดต่อกัน โคเฮบอกว่า “ฉันไม่รู้แม้แต่
ไอดีไลน์ของชายะด้วยซ้ำ”

“เห็นรักกันดีจะตาย... ผู้หญิงนี่ก็ช่างเย็นชาเหลือเกิน”
โชตะพูดกับตัวเองก่อนจะถีบจักรยานให้เร็วขึ้น
ไม่นานเขาก็มองเห็นบ้านเช่าชั้นเดียวนั้นอยู่ข้างหน้า ในบ้านเปิดไฟ
เอาไว้เป็นแสงไฟจากห้องที่โคเฮกับทาคุมิรอเขาอยู่
ที่หน้าบ้านมีรถอาวดีสีแสดคาริบลูเมทัลลิกจอดอยู่ซึ่งเป็นรถของ
ทาคุมิ มันเป็นรถคันใหม่เยี่ยมที่เพิ่งซื้อมาเมื่อฤดูใบไม้ผลินี้เอง
โชตะหยุดรถจักรยาน เขาลังเลว่าจะจอดข้างรถอาวดีดีไหมแต่ก็
เปลี่ยนใจและขับอ้อมไปแล้วพึ่งรถจักรยานเข้ากับผนังของบ้าน
...คืนนี้ลมแรงเสียด้วยสิ

ถ้าเกิดรถจักรยานล้มใส่รถอาวดีจนเป็นรอยคงจะแย่นั่น ทาคุมิ
คงไม่ใส่ใจรอยขีดขีดแค่รอยสองรอยหรอกแต่โชตะเองกลับระวัง

...เราไม่ยากติดค้างอะไรกับเจ้าทาคุมิ

โชตะพึมพำก่อนหันหลังกลับ

เขารู้สึกเหมือนมีคนอยู่ข้างหลัง

ทันใดนั้น โชตะก็รู้สึกถึงแรงกระแทกที่ต้นคอ

ร่างของเขาเกร็งและยืนแข็งค้างอยู่ตรงนั้น

ขยับไม่ได้ ควบคุมกล้ามเนื้อทั่วร่างกายไม่ได้

เราถูกไฟดูด โชตะบอกตัวเอง น่าจะเป็นปืนช็อตไฟฟ้าหรือไม่ก็
ไม้ต้อนวัวไฟฟ้า ความเจ็บปวดจากกระแสไฟทำให้ร่างกายเป็นอัมพาตไป
ชั่วขณะ เขาเข้าใจไม่ผิดแน่

เยื้องไปทางด้านหลัง เขาเห็นด้วยหางตาว่าเงาดำนั้นเงื้อมือขึ้น
มีोनั่นถือดาบไม้หรืออาจเป็นวัตถุลักษณะคล้ายเหล็กแป๊บเอาไว้

...ช่วยแล้ว

คำนี้ผุดขึ้นมาในความคิดในเสี้ยววินาที

มันกำลังจะหวด ช่วยแล้ว ทำไมถึงเป็นเรา โคจัง มันเป็นใคร ทาคุมิ
ตำรวจ เรียกตำรวจ ช่วยแล้ว เราต้องหนี แต่เราขยับไม่ได้...

เงาดำนั้นหวดแขนลงมาที่ด้านหลังศีรษะของโชตะ

เขาไม่มีแม้เวลารับรู้ความเจ็บปวด

โชตะล้มคว่ำลงตรงนั้น

2

วันที่สิบสามมิถุนายน สองทุ่มสามสิบสองนาที่
กองบัญชาการสืบสวนคดีฆาตกรรมและทิ้งศพ ตั้งอยู่ในห้องประชุม
ที่ชั้นหนึ่งของสถานีตำรวจโออุเมะ

ศูนย์ควบคุมและสั่งการสื่อสารได้รับแจ้งผ่านสายด่วนรับแจ้งเหตุ
เมื่อเวลาสามทุ่มยี่สิบสี่นาที่ของคืนวันที่สิบสอง

ผู้พบศพคนแรกคือคูรักที่ขับรถเข้าไปในทางข้างป่า ตอนพวกเขา
จอดรถที่ป่าข้างทางเพราะปลอดภัยคนและเพื่อจะประหยัดค่าโรงแรม ไฟ
หน้ารถสาดไปยังผืนผ้าใบที่ปูเอาไว้ลวกๆ

พวกเขาเห็นทันทีว่ามีท่อนขาขาวซีดโผล่ออกมาจากใต้ผ้าใบนั้น

“ตอนแรกผมนึกว่าเป็นหุ่นหรืออะไรพวกนั้นครับ แต่แฟนของผม
บอกว่า ‘น่าสงสัยนะ’ เลยลงไป แต่พอเลิกผ้าใบขึ้นดู...”

ชายหนุ่มที่บอกว่าตัวเองเป็นพนักงานบริษัทวัยยี่สิบกว่าให้การอย่าง
หน้าตาดีนั้นว่า จากนั้นเขาใช้สมาร์ตโฟนของฝ่ายหญิงโทรศัพท์แจ้งความ
กับตำรวจ รถตำรวจที่อยู่ระหว่างการลาดตระเวนได้รับคำสั่งจากศูนย์ควบคุม
และสั่งการสื่อสารได้ไปถึงที่เกิดเหตุ และตรวจสอบศพจนถึงตอนนี้

หน่วยที่ถูกส่งมาจากสำนักงานกลางเพื่อควบคุมการสอบสวนคือ
หน่วยสืบสวนคดีที่หนึ่ง แผนกคดีอุกฉกรรจ์ของสารวัตรโกดะ

แม้เร่งรีบ แต่ห้องประชุมที่ชั้นหนึ่งของสถานีตำรวจโออุเมะก็มีการ
จัดเตรียมให้เป็นกองบัญชาการสืบสวนได้ดีตามสมควร ด้านหน้ามีกระดาน
ไวต์บอร์ดขนาดใหญ่และโต๊ะยาวที่พับได้เรียงกันหลายแถวในลักษณะที่
หันหน้าเข้าหากัน

ที่เก้าอี้แบบชั้นบันไดข้างไวต์บอร์ดนั้น มีป้ายที่เขียนชื่อและตำแหน่ง

ติดเอาไว้เรียบร้อย

...ชุดสืบสวนสี่สิบคนหรือพอประมาณทีเดียว

ทาคาอิระ อิชียะ สารวัตรในหน่วยโกดะพูดกับตัวเองขณะอ่านเอกสารที่พิมพ์ด้วยกระดาษ A4 ซึ่งวางรอเอาไว้บนโต๊ะประชุม

นอกจากเจ้าหน้าที่จากแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมของสถานีตำรวจโออุเมะแล้ว ยังมีเจ้าหน้าที่จากแผนกธุรการตำรวจ แผนกจราจร แผนกดูแลชุมชน รวมกว่าสามสิบนายที่ระดมกำลังมา

...ฝ่ายจัดหาโต๊ะเก้าอี้สำหรับประชุม ติดตั้งไมโครโฟนและคอมพิวเตอร์คงเป็นหน่วยธุรการของแผนกดูแลความปลอดภัยในชุมชนละมัง

ยังไม่ว่าจะใช้เวลาคี่คล้ายคดีนานเท่าไร แต่ที่แน่ๆ งานนี้ต้องพึ่งพาหน่วยธุรการในเรื่องงานธุรการทั่วไปกับงานบัญชีไปอีกพักใหญ่ และต้องรบกวนรองสารวัตรสถานีโออุเมะเรื่องการจัดหาทั้งยานพาหนะที่ใช้ในงานสืบสวน ค่าเดินทาง และการจัดหาอื่นๆ ให้พร้อมอีกด้วย

ทาคาอิระนั่งลงที่โต๊ะประชุมแล้วพลิกดูเอกสารอยู่ครู่ใหญ่

เสียงอึกที่กรอข้างเงียบลงกะทันหัน ทาคาอิระจึงเงยหน้าขึ้น

ตามคาด เหล่าผู้บังคับบัญชาที่มีชื่ออยู่บนเก้าอี้ชั้นบนได้มาถึงที่ประชุมแล้ว ทั้งหัวหน้าแผนกสืบสวนของสำนักงานตำรวจกลาง หัวหน้าแผนกสืบสวนของสถานีตำรวจโออุเมะ สารวัตรใหญ่สถานีตำรวจโออุเมะ และรองสารวัตรสถานีตำรวจโออุเมะต่างทยอยกันเข้ามานั่งตามป้ายชื่อ

“ทั้งหมดตรง!”

ตำรวจทุกนายยืนขึ้นตามคำสั่ง

“ทำความเคารพ!”

“พักได้!” ตำรวจทุกนายโค้งทำความเคารพและนั่งลงตามคำสั่ง

สารวัตรโกดะจับไมโครโฟนขึ้นพูดเป็นคนแรก

เขาเป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรงของพวกทาคาอิระ ทั้งยังเป็นหัวหน้าชุดสืบสวนสอบสวนที่รับผิดชอบการกำกับกับการปฏิบัติงานในคดีนี้

“เอ่อ... ทุกท่าน อรุณสวัสดิ์ กระผมโกตะจากแผนกสืบสวนที่หนึ่ง กรมตำรวจนครบาลโตเกียว ได้รับมอบหมายให้เป็นเจ้าหน้าที่หัวหน้าชุดสืบสวนสอบสวน ‘คดีฆาตกรรมและอำพรางศพนักศึกษาสาวริมป่าคุงาทานิในท้องที่โออุเมะ’ ในโอกาสก่อตั้งกองบัญชาการสืบสวน ผมขอความกรุณาหัวหน้าแผนกสืบสวนของสำนักงานตำรวจกลางซึ่งเป็นหัวหน้ากองบัญชาการสืบสวนในคดีนี้ กล่าวคำชี้แจงสักเล็กน้อยครับ...”

เขากล่าวทักทายพอเป็นพิธีก่อนจะยื่นไมโครโฟนให้หัวหน้าแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรม

ทาคาฮิระเหลือบตาลงอ่านเอกสารอีกครั้ง

ทราบชื่อของผู้เสียหายแล้ว

...คิโคะ ซายะ อายุ 20 ปีบริบูรณ์

เธอเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยหลักสูตรสี่ปี สังกัดเขตการศึกษากรุงโตเกียว ปีนี้เธอเป็นนักศึกษาปีที่สาม ในเอกสารมีภาพถ่ายใบหน้าของผู้เสียหายขณะมีชีวิตอยู่ แม้ว่าภาพจะแตกเพราะผ่านการถ่ายเอกสารก็ตาม

เธอเป็นสาวสวย ผมดัดลอนอ่อนยาวเลยบ่ามาเล็กน้อย ดวงตาดูคมเข้มแต่ว่าแต่งหน้าเพียงเบาบาง ดูคล้ายพวกผู้ประกาศข่าวสาวของสถานีโทรทัศน์เอกชนมากกว่าดารานักร้องไอดอล

การกล่าวทักทายของหัวหน้ากองบัญชาการสืบสวนที่นิ่งขื่นบันไดจบลงพอดี

ลำดับต่อไปคือผู้กำกับและรองผู้กำกับสถานีตำรวจโออุเมะ และสุดท้ายคือหัวหน้าหน่วยสืบสวนซึ่งรับหน้าที่เป็นทั้งเจ้าหน้าที่รองหัวหน้าชุดสืบสวนและผู้ประสานงาน

“เอ่อ... กรุณาดูเอกสารที่แจกให้ครับ”

ในที่สุดก็เข้าสู่การอธิบายภาพรวมของคดี เสียงพลิกหน้าเอกสารดังไปทั่ว

“เราทราบข้อมูลผู้เสียหายจากสิ่งของติดตัว กล่าวคือกระเป๋าถือ

ที่ตกอยู่บนถนนในป่าที่พบศพ และสิ่งของในกระเป๋าที่ถูกรื้อค้นจนกระจาย กระจาย เป็นกระเป๋าถือยี่ห้อหลุยส์วิตตอง ทำด้วยหนังสีดำ กระเป๋าใส่ต่างค์ ยี่ห้อกุชชี ในกระเป๋าใส่ต่างค์พบบัตรนักศึกษาของมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ บัตรประจำตัวผู้ทำประกัน บัตรเอทีเอ็มสองใบ บัตรเครดิตบริษัท R และ บริษัท J อย่างละหนึ่งใบ ธนบัตรใบละหนึ่งหมื่นเยนสองใบและธนบัตร ใบละหนึ่งพันเยนสี่ใบ และศพยังสวมต่างหูทองคำขาวกับสร้อยเพชรอยู่”

...ถ้าอย่างนั้น นี่ก็ไม่ใช่การฆ่าชิงทรัพย์

ทาคาฮิระกอดอก

หากผู้เสียหายถูกทำร้ายเพื่อหวังข่มขืน คนร้ายส่วนใหญ่มักขโมย เงินสดและของมีค่า ‘ติดไม้ติดมือ’ ไปด้วย โดยเฉพาะเมื่อผู้เสียหายรายนี้เป็นคนแต่งตัวดี แต่กรณีที่ไม่เอาแม้แต่ธนบัตรใบละหนึ่งหมื่นเยนถือว่าแปลก

“เอ่อ... สิ่งของติดตัวนอกจากกระเป๋าใส่ต่างค์ที่พบ เช่น สมาร์ทโฟน ที่ลงทะเบียนด้วยชื่อของผู้ตายและกระเป๋าเครื่องสำอางครับ”

หัวหน้าหน่วยสืบสวนกล่าว

“และขณะที่พบศพ ท่อนบนของผู้เสียหายสวมเสื้อชั้นในและเสื้อ ไหมพรมแขนยาวประมาณข้อศอก ท่อนล่างเปลือย ไม่พบกางเกงชั้นใน รวมทั้งกระโปรงหรือถุงน่องในบริเวณใกล้เคียง ต่อไปกรุณาตรวจสอบหา ที่สองครับ”

ทุกคนพลิกหน้ากระดาษ

“สาเหตุการตายอย่างเป็นทางการต้องรอหนังสือรับรองการชันสูตร แต่เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานแจ้งว่า ‘สาเหตุการตายอาจเกิดจากหัวใจวาย’ ครับ”

“หัวใจวายเหรอ”

ผู้กำกับสถานีตำรวจโออุเมะทัก

“ครับท่าน” หัวหน้าหน่วยสืบสวนพยักหน้า

“ณ ขณะนี้ สาเหตุการตายหลักที่คาดเดาได้คือหัวใจวายครับ

สาเหตุอื่นที่เป็นไปได้รองลงมาคือสมองซ้าและเลือดออกในเยื่อหุ้มสมองจากกะโหลกศีรษะร้าว แต่ความเป็นไปได้ว่าหัวใจวายจากการช็อกเพราะบาดเจ็บภายนอกมีมากกว่า นั่นแสดงว่าผู้เสียหายเสียชีวิตจากการถูกทุบตีอย่างรุนแรงนานหลายชั่วโมงครับ”

ภายในห้องประชุมตกอยู่ในความเงียบที่ยากจะบรรยาย

หัวหน้าหน่วยสืบสวนพูดต่อ

“การประมาณเวลาตาย จากการวัดอุณหภูมิทางทวารหนักคาดว่า เป็นเวลาตีห้าถึงเก้าโมงเช้าของวันที่สิบสอง มีเลือดออกปริมาณมากภายในช่องท้อง ต้นขา และบริเวณใบหน้า เท่าที่ตรวจสอบได้พบว่า กะโหลกศีรษะ กระดูกขากรรไกร ดั้งจมูก กระดูกโหนกแก้ม กระดูกเบ้าตาแตกละเอียด และกระดูกซี่โครง กระดูกแขนด้านใน กระดูกเชิงกราน กระดูกน่องหัก และดวงตาข้างขวาแตก แก้วหูข้างซ้ายฉีกขาด ฟันหน้าหักเกือบทั้งหมด เศษฟันหลายชิ้นติดอยู่กับเหงือกและเพดานปาก และยังมีอวัยวะภายในหลายส่วนที่เสียหายจากการถูกทุบตี หน้าท้องบวมขึ้นราวหนึ่งจุดสามเท่า ใบหน้าบวมจนยากต่อการระบุพรรณของศพ แต่ผู้เป็นแม่ยืนยันตัวผู้ตายได้จากตำแหน่งไฝและรอยแผลผ่าตัดได้ตั้ง”

“แล้วสาเหตุการตายคือหัวใจวายรี”

สารวัตรใหญ่ถาม

หัวหน้าหน่วยสืบสวนตอบว่า

“ครับ ...คาดว่าหัวใจของผู้เสียหายทนการทุบตีไม่ไหวครับ”

น้ำเสียงเยือกเย็นของเขาแฝงความเศร้าใจเล็กน้อย

หัวหน้าหน่วยสืบสวนกระแอมก่อนจะพูดต่อ

“ณ ตอนนี้อย่างไม่พบร่องรอยของการล่องละเมิดทางเพศ ไม่พบแผลถลอกหรือฉีกขาดทั้งที่ช่องคลอดและทวารหนัก ตรวจไม่พบน้ำอสุจิ นอกจากนี้ยังไม่พบน้ำลายหรือเลือดอีกด้วย”

เสียงพิมพ์เบาๆ ดังไปทั่วห้อง

...ถูกทำร้ายขนาดนี้ แต่ไม่ได้ข่มขืนนั่นหรือ

ใครบางคนประหลาดใจ

กรณีที่ถูกสาวโดยเฉพาะสาวสวยถูกฆาตกรรม กล่าวได้ว่าเป็น ร้อยละเจ็ดสิบเป็นอาชญากรรมทางเพศ เป็นเหยื่อของการข่มขืน การถูก สกัดรอยตาม การต่อสู้ขัดขืนคนจิตทรมาน หรือโจรขโมยชุดชั้นในที่โกรธ จนขาดสติ เป็นต้น ส่วนสามสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือเกิดจากความอาฆาต ที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ความรู้สึก

...จากพฤติกรรมอันโหดเหี้ยม สาเหตุอาจเกิดจากแรงอาฆาตอย่าง ไม่ต้องสงสัย...

ขณะครุ่นคิด ทาคาฮิระยกมือกุมที่ต้นคอโดยไม่รู้ตัว เป็นนิสัยติดตัว ของเขาเมื่อรู้สึกกระวนกระวายใจ เขามองดูภาพของคิโตะ ชายะเมื่อตอน ยังมีชีวิตอยู่อีกครั้ง

...เด็กสาวคนนี้ อายุแค่ 20 ปี เท่านั้น ไม่น่าจะสร้างความเคียดแค้น รุนแรงให้คนอื่นได้ขนาดนั้น

ไม่สิ เขาคิดดูอีกทีแล้วส่ายหน้ากับตัวเองอยู่ในใจ

ไม่สิ ปัญหาไม่ได้เกิดจากตัวผู้เสียหาย

โซชิโอะพาหรือผู้มีพฤติกรรมต่อต้านสังคม จะหาเหตุผลเข้าข้าง ตัวเองมากมายเพื่อกล่าวโทษผู้อื่น คนพวกนี้หลงตัวเอง สามารถทุ่มเทพลัง ทั้งหมดเพื่อโจมตีเป้าหมายเพียงเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีอันน้อยนิดของตัวเอง

คนทั่วไปแทบไม่มีทางจะต่อสู้กับคนพวกนี้ได้ ทำได้แค่นี้ น่าเศร้า ที่สำหรับโซชิโอะพาแล้ว ‘เมื่อตกเป็นเป้าก็เท่ากับพ่าย’

...นี่ เธอไปรู้จักกับคนพวกนั้นจากไหนหรือ

ทาคาฮิระตั้งคำถามกับภาพถ่ายของคิโตะ ชายะ

...เธอไปประสบเคราะห์กรรมนี้จากที่ไหนกัน

สิ่งที่ผุดขึ้นมาในความคิดของเขาคือ เหล่าผู้เสียหายที่เขาเคยพบเจอ มาก่อนหน้านี้ โคมินาโตะ มิกุ อิราสะ โคทาโร่ และโอคุดระ อาโออิ

แล้วก็อุราสีง โยชียะ

ในขณะที่เดียวกัน ภาพใบหน้าของอุราสีง คัดสีหัวหน้าแผนกสืบสวน
สถานีตำรวจอาราคะวะก็ผุดขึ้นมาด้วย

เขาคือชายที่ตอนนี้ไม่ได้เป็นตำรวจอีกต่อไปแล้ว

ใช่แล้ว หลังจากเหตุการณ์นั้นไม่นาน อุราสีงก็ลาออกจากการเป็น
ตำรวจ ได้ยินมาว่าเขากลับไปอยู่กับครอบครัวที่เคยแยกกันอยู่ เขาคงได้ใช้
ชีวิตอย่างสงบแล้วทั้งเรื่องงานและเรื่องส่วนตัว

แต่ไม่รู้เหตุใดทาคาฮิระกลับไม่ยินดีกับการวางมือนั้น

เคราะห์ดีที่คาโนะลูกสาวของอุราสีงรอดจากเหตุการณ์นั้นมาได้
อย่างปลอดภัย แต่น่าเสียดายที่ไม่สามารถช่วยเหลือผู้เสียหายและคนร้าย
ที่แท้จริงหนีรอดไปได้ แต่การช่วยคาโนะได้เพียงคนเดียวก็นับว่าเป็น
ปาฏิหาริย์แล้วสำหรับเหตุการณ์นั้น

...คุณอุราสีงคงได้ความเชื่อมั่นจากภรรยาและลูกคืนมาเพราะ
เหตุการณ์ในครั้งนั้น

แค่นั้นก็ถือว่าโชคดีจนยากจะเชื่อแล้ว

แม้สมองคิดแบบนั้นแต่ความรู้สึกกลับไม่สอดคล้อง เหตุการณ์นั้น
ส่งผลกระทบกับบึงของจิตใจให้มีดมัว ผู้ที่รู้จักชื่อและตัวตนของคนร้าย
ทุกคนต้องมีมลทินติดตัว

...พอที่ เราต้องใช้สมาธิ

ทาคาฮิระขมวดคิ้วแน่น

ตอนนี้ต้องมีสมาธิกับ ‘คดีฆาตกรรมและอำพรางศพนักศึกษาสาว
ริมป่าคูงาทานิในท้องที่โออุเมะ’

ผู้หญิงคนนั้นหายตัวไป

เหตุการณ์ผ่านมาหนึ่งปีเต็มแต่ยังไร้ข่าวคราว เจ้าหน้าที่สืบสวน
ส่วนใหญ่คาดเดาว่า เธออาจหนีออกนอกประเทศไปแล้วก็ได้

หัวหน้าหน่วยสืบสวนยังคงพูดต่อไป

“...จนถึงตอนนี้มีพยานพบเห็นคิโดะ ซายะผู้เสียหายครั้งสุดท้ายเมื่อเวลาสี่โมงเย็นของวันที่สิบ ในบริเวณมหา’ลัย หลังจากจบการฟังบรรยายเรื่อง ‘แนวคิดประกันสังคมยุคใหม่’ เธอเข้าห้องน้ำหญิงภายในอาคารมหาวิทยาลัยเพื่อแต่งหน้าใหม่ ครึ่งสุดท้ายที่เห็นคือเธอเดินมุ่งหน้าไปทางที่จอดรถ จากนั้นก็ไม่พบเห็นอีกเลย”

เขาเงยหน้าขึ้น

“ประวัติการใช้สมาร์ทโฟนและวัตถุพยานที่พบในสถานที่พบศพ ขณะนี้อยู่ในระหว่างการวิเคราะห์โดยละเอียด รวมทั้งการตรวจสอบหาสารพิษ ไม่ทราบมีคำถามไหมครับ”

ไม่มีเสียงตอบ

หัวหน้าหน่วยสืบสวนปิดเอกสารลงแล้วตบโต๊ะเบาๆ

“ถ้าอย่างนั้นต่อไปคือการประกาศการแบ่งทีมสืบสวนให้ทราบครับ เราแบ่งเป็นสามทีม คือทีมตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ ทีมสอบสวนผู้เกี่ยวข้อง และทีมเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุ ดังนั้นขอให้เจ้าหน้าที่ที่มีรายชื่อดังต่อไปนี้...”

3

อิโนอุ ซิตะรู้สึกสะลึมสะลือ ครึ่งหลับครึ่งตื่น

สติของเขาหลุดลอยอย่างไร้ทิศทาง รู้สึกเหมือนเยลลี่สั่นไหว เต็มระริก ไม่เฉพาะสติเท่านั้นแต่ตัวของเขา ก็เช่นกันที่กลายเป็นอะไรบางอย่าง และลอยคว้างไปในม่านหมอกขุ่นเหมือนน้ำนม

...อะไรบางอย่างเธอ

อะไรบางอย่าง อะไรบางอย่างคืออะไรละ ในมุมหนึ่งของความคิด เกิดคำถามและตอบตัวเอง แต่ความคิดนั้นอยู่ไกลออกไป ทั้งที่เป็นความคิด

ของตัวเองแต่รู้สึกเหมือนตัดขาดจากการรับรู้

แต่สิ่งนั้นเกิดขึ้นเพียงชั่วขณะ

เขาหลุดออกจากอะไรบางอย่างนั้น กลับมาเป็นอินุอิ โชตะอีกครั้ง

เขารับรู้ถึงโครงร่างของตัวเอง ตอนนี้เขากลายเป็นวงกลม เราคือ
วงกลมหรือไม่ก็ทรงกลม

ไม่ใช่สิ ขดเป็นก้อนกลมต่างหาก ตัวเราขดเป็นก้อนกลมเหมือน
ทารกในครรภ์ ถูกห่อหุ้มอยู่ในสิ่งที่คล้ายรังไหม ซีฟजरเดินตบตบอยู่ภายใน
รังไหมนั้น

...ซีฟजर ซีฟजरของเรา หัวใจ

เสียง “ตบตบ” อย่างเป็นจังหวะนั้นกลับไม่ได้เกิดขึ้นบริเวณหน้าอก
แต่รู้สึกว่ายู่ต่ำลงไปกว่านั้น

ซีฟजर รู้สึกเหมือนซีฟजरเต้น

(ความเจ็บ)

อา ใช่แล้ว นี่คือการเจ็บต่างหาก เขานึกขึ้นได้

แต่มันไกล อยู่ไกลออกไป ทั้งที่ร่างกายส่วนหนึ่งรู้สึกเจ็บแต่เอื้อมมือ
ไปก็ไม่ถึง ความรู้สึกนั้นอยู่ไกลออกไป

ไม่รู้ว่าทำไมถึงมีเพียงความรู้สึกว่าเจ็บและเป็นไปได้ว่าต่อจากนี้จะ
ยิ่งเจ็บมากขึ้น มากขึ้น

...และมากขึ้น

เสียวินาทีต่อมา โชตะก็รู้สึกตัว

เขาลืมตาขึ้นอย่างยากเย็น หลังจากกะพริบตาสองสามครั้ง เขาก็
ก้มลงมองดูตัวเองอย่างช้าๆ

ร่างกายเปลือยเปล่า

โชตะไม่ได้สวมเสื้อผ้า มีเพียงกางเกงบ็อกเซอร์สีเทาตัวเดียว เป็น
กางเกงชั้นในของเขาเองไม่ผิดแน่

...เอ่อ ตอนที่สวมกางเกงตัวนี้ เรา...

เขาหลับตาปี

เขาคิด พยายามความหาความทรงจำ เขานึกหุ่ดหิดรำคาญหัวสมอง
ที่ยังไม่ตื่นดีของตัวเอง

...ความทรงจำสุดท้าย เดือนมิถุนายน... วันที่แปดเดือนมิถุนายน

เออะ ดีมาก ดีแล้ว ไม่ผิดแน่

ตอนนั้นเป็นวันที่แปด เราอยู่กับโคเฮและทาคุมิ เราวางแผนว่าจะไป
พักอยู่ที่บ้านซึ่งเช่าในนามชมรมตั้งแต่ต้นเดือนกรกฎาคมของทุกปี

ดังนั้นเราสามคนจะไปสำรวจสถานที่ล่วงหน้ากันก่อน แล้วก็เป็นการ
ทดลองขับรถอวดดีของทาคุมิที่เพิ่งถอยมาได้ไม่ถึงเดือนไปในตัว

ตอนเช้าของวันที่แปด เราอาบน้ำแล้วก็... ใช่ว่า เราสวมกางเกง
บ็อกเซอร์สีเทาตัวนี้ จากนั้นสวมเสื้อยืดคลุมทับด้วยเสื้อเชิ้ตผ้าปกกับ
กางเกงขาสั้น

เราสวมรองเท้าแตะยี่ห้อคร็อกส์สีขาวใหม่แกะกล่อง สวมหมวก
ที่ทำจากผ้าไนต์ เสื้อเชิ้ตกับหมวกผ้าไนต์เป็นสีกรมท่าที่เข้ากัน

เราตั้งใจแต่งตัวให้ดูสดใสเหมาะกับฤดูร้อน

แต่งแบบที่ผู้หญิงชอบ แต่งให้ผู้หญิงมอง การแต่งตัวแบบที่ผู้หญิง
คงจะชอบ

(ผู้หญิง)

อา แต่ตอนนั้นเราไม่ได้ใส่อะไรเลย เสื้อเชิ้ตเรา กางเกงขาสั้นเราหายไป
ไหนนะ เสื้อผ้าพวกนั้นแพ่งนะ รุ่นใหม่ล่าสุดเลย

เราถอดทำไมนะ เสื้อผ้าของเราอยู่ไหน ที่สำคัญกว่านั้นคือโคเฮกับ
ทาคุมิอยู่ที่ไหนกัน

...อยู่ที่ไหน

“ที่ไหน... ที่นี่คือที่ไหน”

เขาสะดุ้งกับเสียงที่ได้ยิน

ครู่หนึ่ง เขาถึงรู้ตัวว่านั่นคือเสียงของเขาเอง ในขณะที่เดียวกันเขาก็
เพิ่งรู้ตัวว่ามีน้ำลายไหลย่อยลงมาที่คางของเขา

เสียงนั้นอื้อและไร้เรียวแรงจนเขาไม่คิดว่าเป็นเสียงของตัวเอง

...แต่นั่นเป็นเสียงของเรา

ในที่สุดโชตะก็รู้ตัวว่าตัวเองอยู่ที่ไหน

เขาอยู่ในห้องอาบน้ำ เขาจำได้

ห้องอาบน้ำในบ้านเช่าหลังนั่นเอง

และเขาอยู่ในอ่างอาบน้ำที่ว่างเปล่าโดยสวมแค่กางเกงบ็อกเซอร์
ตัวเดียว เขาเหยียดตรง และนั่งพิงหลังเข้ากับผนังอ่างด้านหนึ่ง

เขาเห็นน้ำที่ค่อยเปลี่ยนเปล้าของตัวเองรวมทั้งสะดือ ขนตามตัว
ของเขาลุกชัน ห้วนมกั้เช่นกัน เขารู้สึกหนาว จริงสิ ยังหนาวเกินไปที่จะ
เปลือยกายในเดือนมิถุนายนแบบนี้

“โค... โคจัง ...ทาคุมิ”

เขาเรียกขณะมองหา

อ่างอาบน้ำนั้นเป็นแบบโบราณที่ทำด้วยเซรามิกสีขาวนวล ฝาปิด
อ่างอาบน้ำแบบเลื่อนปิดได้นั้นถูกเปิดเอาไว้ครึ่งหนึ่ง

เนื่องจากเป็นบ้านเก่าจึงไม่ได้ติดตั้งเครื่องทำน้ำอุ่นหรือระบบทำ
น้ำอุ่นอัตโนมัติ บนหน้าต่างมีช่องรับแสงแบบปิดตายอยู่ก็จริง แต่ช่องนั้น
ถูกปิดด้วยผ้าขนหนูเนื้อหนา และบานประตูกระจกก็ปิดสนิท

ผนังสามด้านเป็นสีชมพูเบจและมีลวดลายเลียนแบบหินธรรมชาติ
บนผนังฝั่งตรงข้ามกับประตูมีกระจกเงาทรงสูงติดเอาไว้ ได้กระจกบานนั้น
มีเคาน์เตอร์แคบๆ สำหรับวางขวดแชมพูและที่ใส่สบู่

พอกวาดสายตาไปถึงตรงนั้น โชตะก็รู้สึกถึงสิ่งผิดปกติ

...ทำไมนะ รู้สึกว่าบางอย่างแปลกไป

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็นึกออก

รู้แล้ว ก็กอน้ำนั่นเอง ก็กอน้ำที่เคยติดอยู่ใต้เคาน์เตอร์นั้นหายไป

จะว่าไป ก็ก็น้ำที่ใช้เติมน้ำในอ่างอาบน้ำก็หายไปเหมือนกัน มันถูก
ถอดออกไปทั้งหมด รูที่ผนังถูกอุดด้วยสีโป๊วไว้อย่างหนาหนา

...อะไรกัน

โชตะคิด

นี่มันอะไรกัน บริษัทรับจ้างดูแลทำงานกันยังไง พวกเราจ่ายค่าดูแล
ไปเยอะนะ ทำไมถึงทำงานหนาอย่างนี้ แล้วใครเป็นคนทำ

...ใครทำ

ทันใดนั้น ในที่สุดโชตะก็รู้ว่าสิ่งที่เด่น ‘ตบ ตบ’ เป็นจังหวะนั้น
คืออะไร

เป็นความเจ็บมาจากบริเวณขา เจ็บเหลือเกิน

แล้วเขาก็กรีดร้อง

ทันทีที่รู้ถึงความเจ็บปวดก็โถมเข้ามา โชตะพยายามลุกขึ้นมองไป
ที่ขาของตัวเองโดยสัญชาตญาณ แล้วเขาก็ได้รับรู้ความจริงที่สำคัญที่สุด
ความจริงที่ว่าเขาขยับแขนขาไม่ได้

มือทั้งสองข้างของโชตะถูกมัดไว้ด้านหลัง นิ้วมือตั้งแต่นิ้วชี้ถึงนิ้วก้อย
ขยับได้ สงสัยว่านิ้วโป้งทั้งสองของเขาคงถูกมัดไว้ด้วยเข็มขัดรัดสายไฟหรือ
อะไรบางอย่าง

เขาพยายามออกแรงดึงเต็มที่ แต่มันไม่มีที่ท่าว่าจะขยับเลย

เขาลองอีกหลายครั้งแต่ก็ไร้ผล เขาคงออกแรงมากเกินไปจนรู้สึก
เหมือนเส้นเลือดบริเวณขมับปูดโปนขึ้นเท่าตัว แต่อาการปวดศีรษะที่มัก
เกิดขึ้นกลับไม่มีเพราะความเจ็บปวดที่เขารุนแรงยิ่งกว่า

...มองไม่เห็นปลายเท้า

เพราะฝาปิดอ่างอาบน้ำบังเอาไว้ มองเห็นถึงแค่ต้นขา ส่วนที่เลย
หัวเขาลงไปได้เขาของฝาปิดอ่าง

โชตะเอี้ยวตัว ความเจ็บปวดบริเวณใต้เขารุนแรงมาก สงสัยว่า
ข้อเท้าทั้งสองก็ถูกมัดเอาไว้เหมือนกัน

เขาพยายามงอเข่าที่ปวดนั้นเพื่อดูว่าเท้าของเขาเป็นอย่างไรบ้าง
เสียงในใจบอกเขาว่า

(อย่ามอง)

เขารับรู้ถึงสัญญาณที่บอกว่าอย่ารู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับร่างกาย
ของตัวเอง

(อย่ามอง อย่าชนะ)

เขาอดทนที่จะไม่รู้ไม่ได้ เขาต้องเห็นด้วยตาตัวเอง เขาเอี้ยวตัวอยู่ใน
อ่างอาบน้ำนั้น งอเข่าขึ้นแล้วมองลงไป

แล้วเขาก็ร้องออกมาสุดเสียง

“อ้อาาาา!”

...เท้า เท้าของเรา

“อ้อาาาา! อ้อ! อ้อาาา!”

...เท้าของเรา

เขาเห็นแล้ว

เขาเห็นนิ้วโป้งและนิ้วก้อยของเท้าทั้งสองข้างถูกตัดขาด ที่ปากแผล
มีสิ่งที่เหมือนลวดเย็บกระดาดาชงับเอาไว้อย่างระเกะระกะ

ที่ปากแผลมีเลือดสีแดงคล้ำแห้งเกรอะกรัง มันทลลงจี๊ดด้วยความ
ร้อนเพื่อฆ่าเชื้อหรืออะไรกัน เนื้อหนังของเขาถึงได้ไหม้และหดตัวได้ขนาดนี้

“อ้อาา! อ้อาาาาาา!”

เขารู้แล้วว่าความเจ็บปวดมาจากไหนและความเจ็บปวดจากแผลนี้
(ไม่น่าจะแค่นี้)

เขายังรู้ด้วยว่าแผลนั้นยังซาอยู่

(ถ้าความเจ็บที่แท้จริงเริ่มขึ้นเมื่อไหร่คงไม่ใช่แค่นี้)

ที่ยังรู้สึกซาเป็นเพราะยาชาเฉพาะที่เหวอ หรือว่ายาแก้ปวด มอร์ฟีน
เหวอ ไม่อาจทราบได้

เขาไม่มีความรู้ทางการแพทย์แต่คิดว่าตอนนี้ยาแก้ปวดหมดฤทธิ์

ไปแล้วครึ่งหนึ่งและยังออกฤทธิ์อยู่ครึ่งหนึ่ง แม้อย่างนั้นเขาก็รับรู้ความเจ็บปวดอย่างรุนแรง เขาสัมผัสได้ด้วยสัญชาตญาณ

...ถ้าเกิดยาหมดฤทธิ์ล่ะ

“อ้าาาาา!”

...เราจะเป็นยังไง

ใครก็ได้ ได้ยินไหม โชตะทาวนา

ได้ยินไหม ขอร้องละ ใครก็ได้แจ้งตำรวจให้ที ต้องได้ยินสิ เสียงดังดังพอสิ ใครก็ได้ ใครก็ได้โทรแจ้งตำรวจให้ที

“ไฟไหม้”

โชตะตะโกน

เขาเคยอ่านเจอมาว่า ต่อให้อยู่ในเมืองหลวงที่ไม่มีใครสนใจใคร ก็ไม่มีใครเพิกเฉยเมื่อได้ยินคำว่า “ไฟไหม้!” ได้ ถ้าได้ยินคำนี้ เป็นใครก็ต้องสะดุ้งใจ

“ไฟไหม้ ช่วยด้วย ไฟไหม้...”

หางเสียงของเขาขาดหาย

ความจริงที่สำคัญอีกอย่างที่เขารู้ชัดขึ้นมาในทันทีคือ

...บริเวณใกล้เคียงไม่มีใครอยู่เลย

บ้านที่เขาในนามชมรมหลังนี้ ตั้งอยู่โดดเดี่ยวระหว่างถนนเลียบชายฝั่งที่นิยมใช้เป็นเส้นทางขับรถเที่ยว

คนที่ขับผ่านเส้นทางนี้มักเป็นคู่รักที่ต้องการชมพระอาทิตย์ตกดิน ไม่ก็คนที่มาเที่ยวตกปลาตามแนวชายหาด แต่นักตกปลาตามแนวชายหาดย่อมไม่เข้ามาในรัศมีสามกิโลเมตรของบ้านหลังนี้แน่

...เสียงร้องของเราไม่มีใครได้ยิน

ข้างนอกมีเพียงทะเลกับประภาคารเท่านั้น แม้แต่ที่พับแบบไฮดรอลิกที่ใกล้ที่สุดก็ยังห่างออกไปมากกว่าสองกิโลเมตร และอีกนานกว่าจะถึงฤดูกาลท่องเที่ยวทะเล ยังไม่ถึงเวลาที่ผู้คนจะมารวมตัวกันในพื้นที่นี้

โชตะตะโกนสุดเสียง

เขาสะบัดหน้า น้ำลายกระเด็น ร้องวิงวอนน้ำหน่ำน้ำตาไหล

ช่วยด้วย ใครก็ได้ ใครก็ได้เรียกตำรวจที่

แต่ในระหว่างนั้น ฤทธิ์ของยาแก้ปวดก็จางลงทุกขณะ ความเจ็บปวดที่เด่น “ตบตบ” เป็นจังหวะเริ่มเปลี่ยนเป็นเจ็บ “แปล็บ แปล็บ” ตอนนี้ความเจ็บหน่วงที่รุนแรงเข้ามาแทนที่

ความเจ็บปวดนั้นเหมือนเส้นประสาทถูกทิ้งและกระชากให้ขาดกระจายด้วยมือเปล่า เป็นความรู้สึกแผดเผาที่มากกว่าความเจ็บปวดเหมือนถูกจี้ด้วยแท่งเหล็กร้อน โชตะเดินไปมา

...ไม่ไหวแล้ว

ถ้าขึ้นยังเจ็บปวดอยู่แบบนี้เขาต้องเสียชีวิตแน่...

แต่ก่อนจะถึงจุดนั้นความสงบก็เข้ามาแทนที่

ความเจ็บปวดแสนสาหัสนั้นทำให้เขาหมดสติไปอีกครั้ง

4

ทาคาฮิระอยู่ในทีมสอบสวนผู้เกี่ยวข้องตามที่คาดไว้

คู่หูของเขาเป็นเจ้าหน้าที่หนุ่มจากสถานีตำรวจโออุเมะที่ชื่อคุโด เขาเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีย่อยจนกระทั่งปีที่แล้ว เขาเพิ่งอายุ 24 ปีเท่านั้น

“กระผม พลตำรวจคุโดจากแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมสถานีตำรวจโออุเมะยินดีที่ได้ร่วมงานครับ”

ทาคาฮิระยิ้มให้คุโดซึ่งแนะนำตัวอย่างเป็นงานเป็นการ

“ไม่ต้องแนะนำตัวเป็นทางการขนาดนั้นหรอก หรือว่าเพิ่งเข้าร่วมกองบัญชาการสืบสวนที่มีตำรวจชั้นผู้ใหญ่เป็นครั้งแรกอะ”

“ใช่ครับ”

เขาพยักหน้าทีดูขี้อึด

ทาคาฮิระนึกเห็นใจเขาอยู่ในใจ งานนี้นักเกินไปสำหรับการทำคดีฆาตกรรมเป็นครั้งแรก ถ้าเป็นการฆาตกรรมธรรมดา ก็ยังพอไหว แต่คดีนี้วิธีการลงมือโหดเหี้ยมมาก

...ใช่แล้ว โหดเหี้ยมเกินไป...

ความคิดที่ผุดขึ้นมาอีกครั้ง ทาคาฮิระส่ายหน้าเพื่อไล่มันออกไป

“เอาละ ไปกันได้แล้ว”

เขาตอบาคูโด

“เริ่มจากสืบจากเพื่อนของผู้ตายก่อน ถ้าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ก็จะมีวงกว้างในวงกว้าง นอกจากเพื่อนเรียนแล้ว เพื่อนที่ทำกิจกรรม ชมรมและงานพาร์ทไทม์ แฟน แฟนเก่า... ระหว่างที่รอการวิเคราะห์ข้อมูลในสมาร์ตโฟนก็สืบประมาณนั้นไปก่อน ดูจากวิธีการเป็นไปได้มากกว่าเกี่ยวข้องกับความปลอดภัย ถึงไม่มีการล่องละเมิดทางเพศแต่การทุบตีจนเสียชีวิตก็คาดไว้ก่อนเลยว่าคนร้ายเป็นผู้ชายแน่”

อันดับแรกที่พวกเขาไปพบเพื่อถามเรื่องราวคือ “เพื่อนสนิท” ที่เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับคิโดะ ซายะ

คนสุดท้ายที่พบเห็นคิโดะ ซายะขณะยังมีชีวิต

“...ค่ะ ฉันกับเขาลงเรียนวิชา ‘แนวคิดประกันสังคมยุคใหม่’ เราก็เลยเข้าฟังบรรยายด้วยกัน

เธอเป็นนักศึกษาที่ดูคล้ายกับซายะมาก

ผมที่ย้อมสีน้ำตาลสวยงามจรดโคนนั้นยาวประป่า การแต่งกายดูลงตัวไม่ดูสบายเกินไป เป็นแฟชั่นสไตล์คันทันที่สมัยก่อนคงเรียกว่า ‘แนวอนุรักษ์นิยม’

“วันนั้นคาบสุดท้ายเป็นวิชาประกันสังคม ซายะบอกว่า ‘นัดคนเอาไว้’

เราก็เลยแยกกันตรงนั้น เธอเข้าห้องน้ำไปแต่งหน้าใหม่เสียเนี่ยบ ยังจำได้ว่าตอนนั้นฉันคิดว่าเธอคงนัดผู้ชายเอาไว้”

“คุณคิดะพูดอะไรถึงคนที่นัดไว้บ้างไหมครับ”

ทาคาฮิระถาม

เพื่อนสนิทของเธอใช้ความคิด

“ไม่ได้พูดอะไรเป็นพิเศษเลยคะ ฉันถามว่า ‘ไปเดทหรือ’ เธอตอบประมาณว่า ‘งั้นมั้ง’ เหมือนตอบเลียงและออกจะคลุมเครือค่ะ ฉันก็เลยไม่ได้ถามอะไรซอกแซกไปมากกว่านั้น ซายะเขาเป็นของเขาวงอย่างนั้น”

“เป็นอย่างไหนครับ”

“อืม จะว่ายังไงดีคะ เขาเป็นคนที่ค่อนข้างมีความลับคะ”

เพื่อนสนิทของเธอซ้อนตามองอย่างเป็นกังวล

“อืม คือไม่ใช่ว่านิทานนะคะ ไม่ใช่คะ ...แต่เขาเป็นคนที่ไม่ค่อยเปิดเผยเกี่ยวกับเรื่องผู้ชายเท่าไร เอ่อ ผลอเบ๊บเดียวก็มีแฟนใหม่แล้วประมาณนั้นมั้งคะ ไม่ใช่คนประเภทที่ปรึกษาเรื่องความรักกับคนนั้นคนนีไปทั่ว คือเป็นพวกเคลื่อนไหวอย่างลับๆ นะคะ ดังนั้นฉันก็ได้แต่คิดว่า ‘เอาอีกแล้วหรอะ’ แต่ไม่ได้ถามรายละเอียดหรอกคะ...”

พอพูดจบ เธอก็คลำจี้บนสร้อยคอ

“ขอโทษนะคะ ฉันน่าจะถามเธอ แต่ไม่คิดเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้ได้ขอโทษด้วยคะ”

ตาของเธอสั่นระริกเหมือนจะร้องไห้

ทาคาฮิระปลอบอย่างใจเย็น

“ไม่ใช่ความผิดของคุณหรอกครับ คุณไม่ได้ทำผิดอะไร อย่าโทษตัวเองเลย”

เขารอจนเธอสงบลง

“หลังจากนั้นคุณคิดะทำอะไรต่อไปครับ”

“เธอเดินไปทาง ‘ลานจอดรถสาม’ ที่อยู่ใกล้ประตูฝั่งทิศตะวันตกคะ”

ชายะไม่ได้ขับรถมาเรียน ฉันว่าอาจจะไม่มีใครสักคนมารับเธอไป”

“ไม่เห็นตอนเธอขึ้นรถเหวอ”

“ไม่เห็นค่ะ ฉันไปที่โรงอาหาร ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

ทาคาฮิระปลอบเธออีกครั้งแล้วเปลี่ยนคำถาม

“แล้วคุณคิโดะเธอเล่นโซเซียลมีเดียไหมครับ”

“เอ่อ อ้อ ค่ะ”

เธอพยักหน้า

“นอกจากไลน์แล้วก็มีอินสตาแกรมกับตีกต็อกมั้งคะ ที่อัปโพรสต์บ่อยๆ ก็เป็นอินสตาแกรมค่ะ”

“ช่วยบอกชื่อบัญชีหน่อยได้ไหมครับ”

ทาคาฮิระหยิบสมาร์ตโฟนส่วนตัวออกมาแล้วจดชื่อบัญชีของคิโดะชายะลงในแอปพลิเคชันสำหรับจดบันทึก

ความก้าวหน้าของโซเซียลมีเดียก็มีประโยชน์ต่องานสืบสวนของตำรวจ ทั้งผู้ก่อเหตุและผู้เสียหายต่างก็เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นข้อดีของโซเซียลมีเดียก็ว่าได้ เพียงแค่เปิดดูโดยไม่ต้องรอมลวิเคราะห์จากศูนย์วิเคราะห์และสนับสนุนการสืบสวนก็ได้เบาะแสมากมายแล้ว

หลังจากทาคาฮิระสอบถามข้อมูล เช่น ชื่อชมรมที่ชายะสังกัด สถานที่ทำงานพาร์ตไทม์ และชื่อแฟนเก่าจากเพื่อนสนิทที่ทำท่าจะร้องไห้แล้ว เขากับคิโดะก็ไปที่ฝ่ายกิจการนักศึกษา

“จุดที่ติดตั้งกล้องวงจรปิดเหวอครับ รอสักครู่ นะครับ”

เจ้าหน้าที่ฝ่ายกิจการนักศึกษาหันหน้าเข้าหาจอ

ไม่ถึงนาทีเขาก็เผยหน้าจอขึ้น

“เอ่อ ที่ทางเข้าออกทุกจุด ห้องประชุม โรงยิม ห้องสมุด ลานจอดรถหนึ่งและสองครับ มีกล้องอยู่จุดละหนึ่งตัวครับ”

“แล้วลานจอดรถที่สามล่ะครับ ไม่มีเหรอ”

“จุดนั้นอยู่ห่างจากอาคารเลยติดตั้งกล่องไว้เฉพาะตรงเครื่องออกบัตร
จอดรถและประตูทางเข้าออกเท่านั้นครับ”

“ป้อมยามล่ะครับ”

“ไม่มีครับ เราไม่มีพนักงาน”

ทาคาฮิระกับคุโดมองหน้ากัน

...เป็นการวางแผนล่วงหน้า

ยังยืนยันไม่ได้ว่าตรงจุดนี้มีเจตนาฆ่าแล้วหรือไม่ แต่มีความเป็นไปได้มากขึ้นว่าคนที่มารับชายะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้

คนผู้นั้นสำรวจลานจอดรถของมหา'ลัยเอาไว้ล่วงหน้า หลังจากแน่ใจว่าลานจอดรถที่สามไม่มีกล้องวงจรปิดแล้วค่อยนัดพบเธอ สิ่งนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นการวางแผนล่วงหน้า

จากนั้นทาคาฮิระและคุโดไปยังห้องกิจกรรมชมรมที่ชายะอยู่

ตึกกิจกรรมชมรมนั้นมีลักษณะคล้ายอะพาร์ตเมนต์ ห้องของชมรมเทนนิส ‘FP’ อยู่ด้านในสุดบนชั้นสอง

“ผมเห็นในข่าวแล้วครับ ตอนนั้นไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ ว่าชายะจะ...”

นักศึกษาชายที่เป็นหัวหน้าชมรมนั้นเป็นหนุ่มหล่อร่างสูงที่ดูคล้ายดาราวัยรุ่นชื่อดัง

แต่ใบหน้าหล่อของเขาตอนนี้ปิดเบี่ยงเพราะความหวาดกลัว ตัวย่อ
‘FP’ นั้นย่อมาจากคำว่า แฟร์เพลย์

“ที่นี่เป็นชมรมเทนนิสสินะครับ กิจกรรมส่วนใหญ่ใช้สนามเทนนิส
ในมหา'ลัยแหละครับ”

ทาคาฮิระถาม

หัวหน้าชมรมเสกผมไปมา

“เปล่าครับ เออ ชมรมของเราไม่ได้จริงจังเท่าไร นักศึกษาที่อยาก
เล่นเทนนิสจริงจังส่วนใหญ่จะไปเข้า ‘จุนไดเทนนิส’ ที่เป็นชมรมดั้งเดิม ส่วน

ชมรมของเราเล่นเทนนิสกันสักสามสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนอีกเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์
จะสังสรรค์กับจัดอีเวนต์ตามฤดูกาลเสียมากกว่าครับ”

“มีสมาชิกชมรมรวมกี่คนครับ”

“ตอนนี้ น่าจะประมาณร้อยกว่าคน ชายหญิงอย่างละครึ่งครับ”

“คุณคิโดะ ชายะเข้าชมรมนี้ตั้งแต่เข้าเรียนที่มหา'ลัยเลยหรือเปล่า
ครับ”

“ใช่ครับ เธออยู่กับเรามาตั้งแต่ตอนอยู่ปีหนึ่ง เป็นสาวที่พ็อปปูลาร์
มาก แต่เมื่อเธอเข้ามา โลกก็ดูสดใสขึ้นมาทันที...”

“นั่นก็คงเป็นที่นิยมในหมู่ผู้ชายด้วยใช่ไหม”

“อา... ครับ อืม ใช่ครับ”

หัวหน้าชมรมตอบไม่ชัดเจน

คุโดถามบ้าง

“นักศึกษาชายที่ชื่อฮาตะ ริวเซกิเป็นสมาชิกในชมรมของคุณใช่ไหม”

“ครับ เขาอยู่ปีสาม”

“เราได้ยินว่าเขาเป็นคนรักเก่าของคุณคิโดะ จริงหรือเปล่าครับ”

“อา...” สายตาของเขาเหม่อลอยไปครู่หนึ่ง

“เอ่อ แต่ว่าได้ยินว่าเรื่องมันจบไปแล้วครับ” เขาพูด

“จบไปแล้ว หมายความว่ายังไงครับ”

“ก็ เขาเลิกกันไปนานแล้วครับ”

“ที่ว่า ‘นานแล้ว’ คือเมื่อไหร่ครับ”

“ช่วงฤดูหนาวที่ผ่านมาั้งครับ รู้สึกว่าจะเลิกกันตั้งแต่ก่อนวัน
วาเลนไทน์”

“เลิกกันด้วยดีไหมครับ”

“เรื่องนั้น อืม ก็...”

หัวหน้าชมรมตอบอ้อมค้อม

“ผมขอบอกเอาไว้ก่อน” ทาคาฮิระพูดแทรก

“ปิดบังไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก เราจะเที่ยวถามคำถามเดียวกันกับคนนับสิบนับร้อยคน ในขั้นตอนนั้นยังงั้นเราก็จะรู้ความจริง สำหรับนักศึกษาอย่างพวกคุณมักทำอะไรตามอุดมคติอย่าง ‘การฟ้องเป็นเรื่องน่าอาย’ แต่การให้ความร่วมมือในการสืบสวนไม่ใช่การฟ้องหรือเปิดโปงความลับ นี่คือการดีชาติกรรมครับ มันเป็นคนละเรื่องกับการกลั่นแกล้งหรือทะเลาะเบาะแว้งกันระหว่างนักศึกษาทั่วไป”

“...”

หัวหน้าชมรมหน้าเครียด

ทาคาฮิระพูดต่อ

“คุณอยากปิดบังอะไรบางอย่างแล้วต้องถูกตรวจสอบทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิดภายหลังอย่างนั้นหรือ เอาเถอะ นั่นก็แล้วแต่คุณนะ แต่เราจะสืบค้นเบื้องหลังเอาจนได้ ในเมื่อรู้อย่างนี้แล้ว เชิญครับ เชิญพูดต่อเลย”

การต่อสู้ด้วยชั้นเชิงรู้แพ้รู้ชนะอย่างรวดเร็ว หัวหน้าชมรมหมดทางสู้โดยไม่ทันตั้งตัว

หลังจากเขาถอนใจยาว

“...ได้ยินว่าเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตครับ”

เขาพูด

“ใหญ่โตยังไงครับ”

“เอ่อ มันเป็นแค่เรื่องที่เขาลำบากมาครับ แต่ว่าเรื่อง... เด็กผู้หญิงที่ปีที่แล้วอยู่ปีหนึ่งกับฮาดะแล้วก็ชายะ แบบว่าเป็นความรักสามเส้าที่ยุ่งเหยิงน่าดูเลยครับ”

“หมายความว่าคุณฮาดะ ริวเซ นอกใจไปคบเด็กสาวปีหนึ่งคนนั้นหรือ”

“คิดว่าจะครับ แล้วเด็กปีหนึ่งคนนั้นก็ไปทำทนายชายะอะไรทำนองนั้น แล้วก็กลายเป็นเรื่องทะเลาะวิวาทที่ไม่รู้จบ ...ในชมรมเขาสื่อกันอย่างนั้นครับ ประทิตชมรมของเราสงบสุขนะครับ ยิ่งสงบมากพอมีข่าวลือขึ้นมาทุกคนเลยตื่นเต้นกันใหญ่”

หัวหน้าชมรมยอมรับอย่างละเอียด

“ช่วยบอกชื่อเด็กผู้หญิงปีหนึ่งคนนั้นหน่อยได้ไหมครับ”

“เธอลาออกจากชมรมไปแล้วครับ ชื่อมายู ทาเทอิชิ”

“แล้วคุณฮาดะหลังจากเลิกกับผู้ตาย... เอ่อ คุณคิดอะแล้วก็ไปคบกับคุณทาเทอิชิ มายูหรือครับ”

“ไม่ครับ คิดว่าไม่ใช่ หลังจากนั้นเห็นว่ารุ่นนายนิคน้อย แล้วมายูก็ลาออกจากชมรมไปเรื่องก็เลยจบ แล้วฮาดะก็...”

หัวหน้าชมรมหยุดพูด

“อย่าบอกใครนะครับว่าผมเป็นคนพูด” เขาเสริม

“ฮาดะอยากคืนดีกับซายะ แต่ซายะไม่อยากรู้คืนดีแล้ว เห็นเธอบอกว่ามีคนสะกดรอยตามเธอด้วย”

เขาพูด

“สะกดรอยตาม... หมายความว่าคุณฮาดะแอบสะกดรอยตามหรือครับ”

ทาคาฮิระถามอย่างระมัดระวัง

“เอ่อ ผมไม่ได้ชักใช้ครับ แต่คิดว่าน่าจะอย่างนั้น แล้วในที่สุดทั้งคู่ก็ไม่ได้กลับไปคืนดีกันด้วย...”

หัวหน้าชมรมขมวดคิ้ว

หลังจากสำรวจบริเวณมหา'ลัยรอบหนึ่ง ทาคาฮิระกับคุโดก็นั่งพักบนม้านั่งในลานส่วนกลาง

เขาถือกาแฟสดแก้วใหญ่ที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อในนั้น โชคดีที่กาแฟในร้านสะดวกซื้อเดี๋ยวนี้ค่อนข้างอร่อยทีเดียว ราคาใกล้เคียงกับกาแฟกระป๋องจากตู้จำหน่ายอัตโนมัติ รสเข้มใรน้ำตาลและดื่มได้แบบร้อนๆ

ทาคาฮิระแบ่งหน้าที่กับคุโด เขาตรวจสอบโซเชียลมีเดียของคิโตะซายะ

นักศึกษาที่ผ่านไปมามองพวกเขาซึ่งสวมชุดด้วยความสงสัย
เห็นได้ชัดว่าบริเวณนี้เขาสองคนดูแปลกแยก ทั้งชุดดูเรียบที่ดู
กลมกลืนกับผู้คนหากอยู่บนท้องถนน ทั้งรูปร่างบึกบึนและสายตาเฉียบคม
นั้นทำให้พวกเขาดูเป็นอื่นไปไม่ได้นอกจากตำรวจ

“พวกเราเป็นจุดเด่นนะครับ”

คุโดพูดอย่างกังวลขณะดูสมาร์ตโฟน

“อืม แต่อย่าไปใส่ใจ”

ทาคาอิระตอบ

ถูกแล้ว ไม่ต้องใส่ใจ เพราะถึงอย่างไรตอนนี้การตายของคิโดะ ซายะ
ก็เป็นข่าวดังไปทั่วประเทศแล้ว

แน่นอน ไม่มีการแจ้งว่าเป็นการถูกขบถึจนตาย แต่เหตุผลที่ตำรวจ
เข้ามาวนเวียนอยู่ภายในมหา'ลัยนั้นทุกคนย่อมรู้ดี และเป็นการกดดันคนร้าย
รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องพอสมควร

บริเวณมหา'ลัยในเดือนมิถุนายนนั้นมีกลิ่นอายของฝน
กลิ่นดินชื้นและสนามหญ้าเปียกอบอวลไปทั่ว เมฆฝนครึ้มที่พร้อม
จะปล่อยฝนลงมอลอยอยู่เหนือศีรษะชวนให้รู้สึกหนักอึ้ง

คุโดเช็กอินสตาแกรมของซายะ

“...ผู้หญิงคนนี้ไม่ถ่ายเซลฟี่เลยนะครับ”

เขาพูดลอยๆ

“หือ”

“เอ่อ เปล่าครับ ซึ่งมันก็ดีแล้วครับ ปีที่แล้ว ‘ดิจิตัลเทททู’ อะไรนั่น
บอกว่าภาพที่โพสต์ไปแล้วจะคงอยู่อย่างนั้นเหมือนรอยสักไม่หายไปไหน
เป็นเรื่องที่สั่งสอนกันมาตั้งแต่สมัยประถมด้วย”

คุโดพูดอย่างรวดเร็ว เขาพูดต่อว่า

“แต่ว่า... แต่โซเชียลมีเดียยังไ้ก็เป็นารแสดงตัวตนอย่างหนึ่งจริง
ไหมครับ สาวสวยอย่างผู้ตายกลับไม่ถ่ายรูปเซลฟี่เลยก็แปลกนะครับ โดย

เฉพาะอย่างเช่นวันนี้ เธอโพสต์ภาพสมาชิกในชมรมโดยไม่มีการแต่งภาพด้วย แสดงว่าเธอไม่ได้เก่งเรื่องอินเทอร์เน็ตเท่าไร แต่ไม่ว่าจะย้อนกลับไปนานขนาดไหนเธอก็ไม่โพสต์รูปของตัวเองเลยสักรูป”

“อืม”

ทาคาฮิระพยักหน้า

“ผู้ตายอาจเคยมีปัญหาเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ตก็ได้นะ”

เขาพูด หรือเธอเคยทำให้คนอื่นมีปัญหาก็ได้นะ

5

ความเจ็บปวดที่รุนแรงทำให้โชตะรู้สึกตัว

เขาหมดสติไปเพราะความเจ็บปวด แต่สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกตัวก็คือความเจ็บปวดเช่นกัน

ชั่วขณะก่อนที่เขาจะรู้สึกตัวเต็มทีนั้น โชตะยังพอมีความหวังอยู่เล็กน้อยว่าทั้งหมดอาจเป็นเพียงแค่ความฝันก็ได้ อาจเป็นแค่เพียงฝันร้ายที่สมจริงเหลือเกิน

...แต่ทว่า

โชตะหมดหวังทันทีเพราะนี่ไม่ใช่ความฝัน

เขาสวมกางเกงบ็อกเซอร์สีเทาตัวเดียวในห้องอาบนํ้าของบ้านเช่า นั่งชันเข่าเล็กน้อยอยู่ในอ่างอาบนํ้าโดยที่ทั้งมือและเท้าถูกมัดเอาไว้

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงแม้แต่อย่างเดียว

เขาคิดว่าอย่างนั้น แต่มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเล็กน้อย

ใครบางคนเอาฝาปิดอ่างอาบนํ้าออกไปแล้ว ซึ่งทำให้เขามองเห็นช่วงล่างของตัวเองตั้งแต่เอกลงไปได้อย่างชัดเจน

นิ้วโป้งเท้าและนิ้วก้อยหายไปจริงๆ เลือดที่แห้งกรังค่อยๆ เปลี่ยน

เป็นสีดำคล้ำ

โตะร้องครวญและบิดไปมา

เขาได้ยินเสียงฝนตก อุณหภูมิลดต่ำ เขาหนาว แต่ถึงอย่างนั้นทั้งร่างของเขาก็ชุ่มไปด้วยเหงื่อ เขาขบฟันกรามแน่นจนได้ยินเสียงฟันเสียดสีกัน

เขาทนอยู่หนึ่งไม่ไหว ทุกครั้งที่ขยับตัว ความเจ็บปวดจะแล่นทะลุขึ้นสมอง แต่ถ้าไม่เบนความสนใจไปที่การเคลื่อนไหว เขาคงต้องเจ็บปวดจนเสียสติเป็นแน่

...ไม่เคยปวดขนาดนี้มาก่อน

ความเจ็บปวดนี้รุนแรงที่สุดเท่าที่เคยประสบมาในชีวิต เทียบกับการทำฟันและการบาดเจ็บฟกช้ำ หรืออุบัติเหตุข้อต่อหลุดจากการซ้อมยูโดไม่ได้เลย

ไฟเผาเหมือนถูกไฟลนที่เท้า เหมือนเลย แต่นี้ไม่มีเปลวไฟ มีแต่บาดแผลจากนิ้วเท้าที่ถูกตัดเท่านั้น

นิ้วเท้าสองข้างที่เหลือรวมกันแค่หกนิ้วนั้น เขาไม่คิดเลยว่านั่นคือส่วนหนึ่งของร่างกายตัวเอง บางอย่างในตัวเขายังไม่ยอมเชื่อเช่นนั้น

...ต่อไปเราจะเดินได้ไหม

โตะขบฟันแน่นขณะที่คิด

เมื่อนานมาแล้วเขาเคยอ่านจากที่ไหนสักที่ว่าร่างกายคนเราแม้เสียนิ้วก้อยเท้าเพียงข้างเดียวก็ทำให้ทรงตัวลำบากแล้ว แล้วเราที่ถูกตัดนิ้วโป้งเท้ากับนิ้วก้อยไปจะเป็นยังไง ถึงมีคนมาช่วย เขาจะฟื้นตัวจนกลับไปเดินได้เหมือนก่อนไหมนะ

(ความช่วยเหลือ)

...จริงสิ ตอนนี้อยู่ในฐานะที่รอคอยความช่วยเหลือ

ทันทีที่รู้สึกตัวความทรงจำก็กลับคืนมา ความทรงจำถ้าโถมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เรา... ไร้แล้ว เราขี่จักรยานไป

เราซื้อจักรยานไปซื้อเหล้าเพิ่มที่ร้านสะดวกซื้อ ซึ่งใช้เวลาเดินทาง
เที่ยวเดียว 20 นาที เรากำลังดื่มกับโคเฮและทาคุมิที่บ้านเช่าที่เช่าในนาม
ชมรม

แล้วทันทีที่ถึงบ้านเช่าก็ถูกใครก็ไม่รู้จี้ด้วยปืนช็อตไฟฟ้าหรืออะไร
สักอย่าง จากนั้นก็ถูกตีที่ด้านหลังหัวและคงจะหมดสติไปด้วยเหตุนั้น

แต่ตอนนี้ไม่รู้สึกเจ็บที่หัว หัวคงแตกแต่ความเจ็บถูกกลบด้วยความ
เจ็บปวดรุนแรงที่ปลายเท้า

ไม่รู้ ว่าไปแล้วรู้สึกว่ประสาทม้ผัสทั้งห้าแทบไม่ทำงาน ความรู้สึก
ทั้งหมดถูกกลบด้วยความเจ็บปวดที่เท้าไปเสียแล้ว

(ทำไมเป็นแบบนี้)

(ใครทำ)

โคเฮ ทาคุมิ สองคนนั้นไปไหน

นี่คือการเรียกค่าไถ่เหรอ ต้องการเงินค่าไถ่เหรอ ถ้าต้องการเงินละก็
พ่อแม่ของทาคุมิจงจ่ายได้ไม่อัน

(ไม่นะ ที่สำคัญกว่านั้น)

...พวกมันตัดนิ้วของเราไป ...มันทำอะไรกับนิ้วพวกนั้นนะ

(หรือว่าส่งไปให้พ่อแม่ดู)

เขาชนหัวลูกชู้

แค่คิดก็ขนลุกแล้ว เขาเห็นภาพแม่กำลังร้องไห้ลอยขึ้นมา

แม่เรียกโชตะว่า “โซจัง”

โชตะเป็นลูกคนเดียวที่เกิดมาตอนที่แม่ของเขาอายุ 39 ปี เป็นลูก
ที่เกิดมาตอนที่แม่ของเขากำลังจะถอดใจกับการรักษาภาวะมีบุตรยาก
โชตะคือทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับเธอนับตั้งแต่เขาลืมตาดูโลก

ถ้าหากแม่เห็นนิ้วเท้าที่ถูกตัดของโชตะละก็

“อ้อาาาา!”

โชตะตะโกน เขาตะโกนและสะบัดศีรษะไขว้กับผนังหลายต่อหลาย

ครั้ง

แต่เสียงตะโกนนั่นก็สะท้อนอยู่เพียงแคในห้องอาบนํ้านั้นอย่าง
ไร้ความหมาย อย่างว่าแต่ความช่วยเหลือเลย แม้แต่ตัวคนร้ายลักพาตัว
ที่จะเข้ามาดาเขาว่า ‘หนวหนู’ ก็ยังไม่เห็น

(คนร้ายลักพาตัวเธอ)

โชตะหยุดทันที

...นี่คือการเรียกค่าไถ่สินะ

ต้องใช่แน่

ถ้าคนที่ถูกกักขังเป็นหญิงสาวละก็คงโดนข่มขืนหรือเอาไปขาย จะ
ต้องคํ่าที่จะทำแน่ แต่เราเป็นผู้ชายทั้งนั้น ผู้ชายสามคนที่กินเหล้ากันอยู่
ถ้าลักพาตัวมาจะได้อะไรนอกจากเงินจั้นเธอ

(แล้วถ้าไม่ใช่อย่างนั้นล่ะ)

ทั้งโคเฮ ทาคุมิ และโชตะต่างมีบ้านเกิดอยู่ที่โตเกียว แต่ตอนนี้
แต่ละคนเช่าอะพาร์ตเมนต์และแมนชั่นอยู่ตามลำพังแถวมหา’ลัย
ดังนั้นพวกเขาไม่ได้บอกพ่อแม่เรื่องที่พวกเขาไปที่บ้านเช่านี้...

“บอกหัวหน้าชมรมไว้”

โชตะพิมพ์ทั้งน้ำตา

ตอนนี้เขาร้องให้ออกมา น้ำตาไหลลงอาบแก้มที่เต็มไปด้วยเหงื่อ
ไม่หยุด เขาร้องให้ไปแต่ก็หัวเราะไปด้วย

“บอกหัวหน้าชมรมไว้... ใช่แล้ว บอกไว้ว่ามาที่นี่”

ลื่นของเขาไม่มีแรงและออกเสียงได้แค่ “บอกหัวหน้าชมรมไว้”

ถ้าเป็นตัวเขาตามปกติ และถ้าคำนั้นออกมาจากปากคนอื่น โชตะ
คงตะโกนเลียนแบบดาราตลกว่า “พูดให้ชัดหน่อยเช้!” แล้วตบหัวคนที่พูด
โดยไม่รอช้า

คนเกลียดเวลาเขาเล่นมุขแบบนี้แล้วบอกว่า ‘นี่ว่าเป็นดาราหรือไง’
‘คิดว่าตลกเธอ’ มีไม่น้อย

โชตะเองก็รู้ว่าเขาไม่ได้เป็นที่ชื่นชอบของทุกคน แต่ในขณะเดียวกัน
ก็รู้ดีว่าไม่มีใครพูดออกมาตามตรง

(เพราะเราเป็นคนโปรดของหัวหน้าไง อีกอย่างนะ)

“...โคจังก็เหมือนกัน”

พอถึงตรงนั้นเขาก็ตระหนักขึ้นมา

...เดี๋ยวก่อน

เรา ‘โดนทั้งสามคน’ จริงหรือ

ที่นี่มีแต่เราคนเดียว ทั้งโคจังกับทาคุมินันไม่มีแม้แต่เสียง เราไม่เห็น
สองคนนั้นถูกทำร้ายจนสลบเหมือนเรา

...ถ้าอย่างนั้นก็เป็นธรรมดาที่คิดว่าเราคนเดียวที่ถูกลักพาตัวจริงไหม

“วืาาาาก”

โชตะร้องออกมาอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาสะบัดหน้าไปมาร้อง
คร่ำครวญ

ทนไม่ไหวแล้ว เขาคิด

ถ้ามีแค่เราคนเดียวจะทำอย่างไร แบบนั้นไม่ไหวแน่ ทนไม่ได้แน่

ในที่สุดสายตาที่พราวไปด้วยน้ำตาของเขาก็เห็นสิ่งนั้น

เขาเห็นวัตถุสีดำซึ่งดูไม่เข้ากับห้องอาบนํ้าวางอยู่บนเคาน์เตอร์แคบๆ
ที่ใช้สำหรับวางขวดแชมพูและที่ใส่สบู่

มันคือคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก

หน้าจอถูกกางเอาไว้และหันมาทางนี้

แต่หน้าจอนั้นเป็นสีดำเพราะไม่ได้เปิดเครื่อง

“อะไรกัน”

โชตะสะอื้น

เขารู้สึกตัวว่าน้ำลายไหล แต่เมื่อถูกมัดไว้หลังเอาไว้จึงเช็ดไม่ได้

“...อะไรเนี่ย... นี่มันอะไรกัน อะไรกัน...”

เขาหมดแรงร้องให้ออกมาเงียบๆ ด้วยความเจ็บปวดและหวาดกลัว

6

“แฟนเก่า” ของคิโดะ ซายะหรือฮาตะ ริวเซ็โร่ให้จนตาทั้งสองข้าง
บวมเป่ง

ทันทีที่เขาหันมาหาทาคาฮิระ

“ผมไม่ได้ทำ”

เขาบอก

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย เมื่อวานผมเข้าฟังบรรยายตลอดช่วงเช้า ช่วง
บ่ายก็ไปเข้างานพาร์ตไทม์จริงๆ ครับ ถ้าไม่เชื่อก็ดูใบเช็คชื่อกับใบลงเวลา
ทำงานก็ได้”

คงไม่รู้ว่าซายะหายตัวไปวันที่สิบสี่นะ ทาคาฮิระคิด

แต่ยังด่วนสรุปไม่ได้ เขาอาจแค่บตาบาก็เป็นได้

“อ้อ หรือมีอะไรให้สงสัยงั้นรี”

พอคิโดถาม สายตาของฮาตะก็แข็งค้างไปชั่วขณะ

“ไม่มีครับ ไม่มีแน่ครับ”

“คุณเคยคบกับคุณคิโดะไซโหมะ คบกันตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

ทาคาฮิระถาม

ฮาตะสะดุดใจเล็กน้อยเพื่อให้ใจเย็นลงก่อนจะตอบ

“ตั้ง... ตั้งแต่ช่วงฤดูหนาวตอนอยู่ปีหนึ่งครับ”

“ถ้างั้นก็เท่ากับคบกันมาหนึ่งปีเต็ม แล้วเลิกกันเพราะอะไร”

“เพราะไม่เข้าใจกันหลายเรื่องครับ”

“ไม่เข้าใจกันยังไง”

“ไม่มีสาเหตุอะไรเป็นพิเศษครับ เขาเรียกว่าเหมือนติดกระดุมผิด
ตั้งแต่แรกหรือเปล่าครับ เรื่องเล็กน้อยหลายเรื่องสะสมกันเข้าจนไปกัน

“ไม่ได้... เป็นเรื่องปรกติไม่ใช่หะรอครับ ไม่มีอะไรแปลกเลย”

“คุณมีความเกี่ยวข้องกับคุณทาเทอิชิ มายุยังง”

ทาคาฮิระพูดเข้าเรื่องทันที

ฮาตะตกใจ เขาถูกโจมตีโดยไม่ทันตั้งตัว เขากรอกตาไปมาอย่าง
กระวนกระวาย เขายกหลังมือขึ้นถูกับปาก

“เกี่ยวข้องกับยังงครับ” ทาคาฮิระถามอีกครั้ง

ฮาตะตอบทั้งที่ยังตาลอย

“มายุ... เขาไม่เกี่ยวแล้วครับ ชมรมก็ให้ออกตั้งแต่ก่อนฤดูใบไม้ผลิ
แล้วด้วยครับ”

“ได้ยินว่าเป็นเรื่องราวใหญ่โตทีเดียว”

“คะ... ใครพูดแบบนั้น”

ฮาตะขุ่นเคืองแต่ทาคาฮิระไม่สนใจ

“ที่คุณกับคุณคิโตะแตกหักกัน คุณทาเทอิชิมีส่วนเกี่ยวข้องไหมครับ”

เขาถาม

ฮาตะนิ่งไปครู่หนึ่ง เขายกหลังมือขึ้นถูปากอีกครั้ง

นี่คงเป็นนิสัยเวลาที่เขากังวล ทาคาฮิระสังเกตแล้วพูดต่อ

“บอกไว้ก่อนว่าตอนนี้ตำรวจกำลังวิเคราะห์ข้อมูลการใช้สมาร์ตโฟน
ของคุณคิโตะอยู่ ขอบอกเอาไว้ก่อนว่าเรื่องใดที่คุณปิดบังตอนนี้ เราจะรู้
ในไม่ช้า”

“ถ้าอย่างนั้น...”

ฮาตะพูดค้างแล้วหยุดแค่นั้น เขาคงอยากรถามว่าแล้วถ้าอย่างนั้น
จะถามทำไม แต่อย่างน้อยเขาก็มีความยับยั้งชั่งใจที่จะไม่พูดออกมา

ฮาตะเบือนหน้าไปทางอื่นเล็กน้อย

“เป็นความคิดชั่ววูบ ...เอ่อ ไม่มีความหมายอะไรลึกซึ้งครับ”

เขาพูด

“แต่มายุเขาน่ารักดี ก็แค่คิดว่าถ้าสนิทกันก็น่าจะดี แล้วก็”

“หมายความว่า คุณเป็นฝ่ายเริ่มก่อนนั่นหรือ”

“ถ้าจะพูดอย่างนั้น มันก็ ...เอ่อ คงอย่างนั้นครับ”

“แล้วคุณคิดจะรู้เข้าหรือครับ”

“ไม่ครับ เรื่องนั้นก็เหมือนกัน มายุเขา”

“เธอเอาจริงขึ้นมาใช้ไหม”

ฮาดะยกหลังมือขึ้นถูปากอีกครั้ง

แต่ครั้งนี้เขาหลับตา มีแววของความยอมจำนน

“ประมาณนั้นครับ ...แบบว่ามายุดูเหมือนจะไม่ลงรอยกับชายะตั้งแต่แรกแล้วโดยไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ตั้งแต่แรก ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“จะว่ายังไงดี... ชายะกับมายุอยู่ชมรมว่ายน้ำเหมือนกันตอนอยู่มอต้นกับมอปลายครับ มายุเด็กกว่าอยู่ปีหนึ่ง แต่เหมือนเขาจะรู้จักชายะตั้งแต่ตอนนั้น”

ฮาดะเหลือบตามองทาคาฮิระอย่างอ่อนน้อม

“ตอนที่ชายะอยู่ชมรมว่ายน้ำ คนที่เธอคบด้วย ผู้ชายที่ชื่อเซโอะอะไรนี่แหละครับ เป็นคนที่ชื่อเสียงไม่ดี มายุบอกว่า ‘ผู้หญิงที่เป็นแฟนคนอย่างนั้นได้ต้องไม่ธรรมดาแน่’ ผมนึกว่าเธอพูดเพื่อให้เราเลิกกัน... เธอค่อนข้างจะดิงดันมากเลยครับ”

“แล้วคุณทำยังไง”

“พูดยังไงดี... บอกตามตรงคือถอนตัวครับ มายุุ่นวายมากจนผมเริ่มรำคาญ... ผมไม่สนใจเรื่องนั้น บอกไปว่า ‘ตอนนี้ชายะเป็นแฟนฉันแล้ว ช่างมันสิ’ แต่ปรากฏว่ามายุทิ้งระเบิดชายะ”

“ทิ้งระเบิดหรือ”

ทาคาฮิระถามกลับเพราะไม่เข้าใจความหมาย

ฮาดะหน้าแดงเล็กน้อย

“เอ่อ หมายความว่า เธอเอาเรื่องที่เธอทำอย่างนั้นกับผมไปบอก

ชายะครับ”

“อย่างนี้เอง” ทาคาอิระพยักหน้า

“สองคนนั้นก็เลยมีเรื่องกัน”

“จะว่ามีเรื่องกันคือชายะโมโหขึ้นมาอะครับ”

“โมโหคุณทาเทอิชิเหรอครับ”

“ครับ โมโหผมด้วย เห็นอย่างนั้นชายะโมโหแล้วน่ากลัวครับ ผมเลย
คุกเข่าขอโทษแล้วขอโทษอีก แต่มายุนะ...”

“ไม่ยอมเหรอ”

“ครับ ผมก็ผิด ผมเลือกเข้าข้างชายะครับ ผมนึกว่ามายุจะยอมถอย
แต่เขากลับหนักข้อขึ้นเรื่อยๆ”

“หนักข้อยังไง ยกตัวอย่างให้ชัดซิ”

“แบบว่า ทำตัวเป็นพวกสะกดรอยตามครับ ไม่ได้สะกดรอยผมแต่
เป็นชายะครับ ไปวนเวียนแถวแมนชั่นของเธอ หรือไม่ก็ส่งข้อความก่อกวน
ทางโซเชียล”

...แต่ชายะไม่อยากรู้แล้ว

...เห็นเธอบอกว่ามีคนสะกดรอยตามเธอด้วย

คำพูดของหัวหน้าชมรมแว่วขึ้นมาในหูของทาคาอิระ แล้วคนที่สะกด
รอยตามไม่ใช่ฮาตะแต่เป็นทาเทอิชิอย่างนั้นหรือ เขาเบ้าปากเล็กน้อย

คุโดถามแทน

“คุณทาเทอิชิส่งข้อความก่อกวนคุณคิโตะทางโซเชียลมีเดียเกิดขึ้น
เมื่อไหร่ครับ”

“เอ่อ ช่วงฤดูใบไม้ร่วงย่างเข้าฤดูหนาวปีที่แล้วมั้งครับ แต่ว่าชายะ
บล็อกมายูทันทันที เขาส่งข้อความอับอายโดยตรงเป็นหลัก ผมคิดว่าเรา
ไม่สามารถดูไบบนเว็บครับ”

“คุณรู้ชื่อบัญชีของคุณทาเทอิชิไหม ถ้ารู้ช่วยบอกได้ไหมครับ”

“เอ่อ ครับ แต่ผมก็บล็อกเขาไปแล้วเหมือนกันครับ”

ฮาดะกดสมาร์ทโฟนแล้วยื่นหน้าจอให้ดู

คุโดใช้บัญชีโซเชียลมีเดียส่วนตัวกดติดตามบัญชีนั้น

“แต่ว่า... แต่เรื่องมันจบไปแล้วครับ”

ฮาดะจึงมาขณะเก็บสมาร์ทโฟน

“ผมจัดการโดยให้มาอยู่ลาออกจากชมรมไป เท่านั้นก็เคลียร์ทุกอย่างแล้วครับ ...แต่ไม่น่าเป็นไปได้ที่เธอจะทำอย่างนั้นกับชายะ เป็นไปไม่ได้ที่เธอจะมาเธอครับ”

จากนั้นทาคาอิระกับคุโดไปสอบถามเรื่องราวจากทาเทอิชิ

แต่ไม่พบเพราะเธอลาเรียน เหตุผลในการลาคือ “ไปเที่ยวกับเพื่อนที่เกียวโต”

คุโดจึงเช็คโซเชียลมีเดียของเธออีกครั้ง

ผลคือเธอไปเที่ยวจริง โพสต์ล่าสุดของเธอเป็นภาพมาอยู่สองนิ้วยืนเรียงกับเพื่อนสาวโดยมีเสาไฟริฟนตันของศาลเจ้าฟุชิมิอินริเป็นฉากหลัง

โชตะถูกปกคลุมด้วยหมอกสีดำ

หมอกนั้นเป็นสีดำเหมือนควันพิษ

(โรนี่)

(โรนี่ ช่วยด้วย)

(ช่วยฉันด้วย โรนี่)

ทันใดนั้นหมอกดำก็จางลง โชตะตัวสั่นสะท้าน เขาอยู่ในห้องอาบน้ำในสภาพเกือบเปลือยและสิ้นใจไปทั้งร่าง

พื้นของเขากระทบกัน ไม่ใช่เพราะความหนาวเย็นแต่เพราะความเจ็บปวดอย่างรุนแรง เหงื่อชั้นคลักเย็นเยียบไหลเยิ้มลงบนผิวหนัง

แต่สิ่งที่โจมตีเขาไม่ใช่ความเจ็บปวดจากบาดแผลเท่านั้น

เขากระหายน้ำ กระหายจนเจียนจะตาย
และในขณะที่เขากินนั้นเขาก็ปวดปัสสาวะมากพอกัน
น่าตลก เขาคิด ทั้งที่ร่างกายท่อนบนนั้นอยากน้ำจนทนไม่ไหว แต่
ร่างกายท่อนล่างก็อยากขับน้ำออกไปเต็มทนเหมือนกัน

ถ้ามันหมุนเวียนกันเองภายในร่างกายได้ก็คงดี ถ้าทำได้มันจะเป็น
เครื่องจักรประหยัดพลังงานที่ทำงานได้ไม่มีวันสิ้นสุดเหมือนที่เคยฝันไว้
เลยนะสิ...

เขาเกือบหัวเราะออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่ น่าเสียดายที่คอแหบแห้ง
ได้แค่กระตุกเป็นจังหวะอย่างไร้เสียง

โชตะเงยหน้าขึ้น
(โรนี่)

...อยู่ๆ ก็คิดถึงอดีตเหลือเกิน พอคิดแบบนั้นแล้ว

ใช่แล้ว เป็นเพราะลวดลายบนผนังห้องน้ำนั้นไง วงกลมสองวง
ที่บังเอิญเรียงกันอยู่ในลวดลายที่เลียนแบบหินธรรมชาตินั้นดูเหมือนหู
ของตุ๊กตายัดนุ่นเลย

ถ้าตรงนั้นเป็นหู จุดสองจุดที่อยู่ถัดลงมาก็ดูเหมือนลูกตา แล้วชวน
ให้วงกลมที่อยู่ถัดลงมาอีกดูเหมือนจมูกไปโดยปริยาย

มันคือหมี โชตะคิด ตุ๊กตาหมี เหมือนตุ๊กตาหมีที่เขารักมากจนต้อง
นอนกอดทุกคืนตอนยังเป็นเด็กเล็กๆ ไม่มีผิด

(โรนี่)

จำไม่ได้ว่าทำไมถึงตั้งชื่อว่าโรนี่

อาจแผลงมาจากชื่อตัวการ์ตูนฝรั่งก็ได้ หรืออาจแค่ถูกใจเสียงเรียก
นี้ก็ได้

อย่างไรก็ตาม โรนี่ก็คือโรนี่ มันอยู่เป็นเพื่อนโชตะเสมอ

ไม่ว่าจะเป็นคืนที่ฟ้าร้องดังหรือวันที่ลูกพี่ลูกน้องเเกรมาที่บ้าน มัน
ก็อยู่ด้วยเสมอ มันเข้าใจเวลาที่เขากลับจนตัวลั่นและเข้าใจความรู้สึกที่

เจ็บปวดของเขา

แม่ของโชตะประคบประหงมเขามากแต่ไม่ยอมให้นอนด้วยกัน ถึง
เธอจะรักและเอ็นดูลูกชายแต่ก็ไม่เคยรับฟังความต้องการของเขาเลย

โรนี่เป็นตุ๊กตาหมีที่ดูไม่มีราคา

ที่บ้านของเขามีตุ๊กตาหมีที่มีเยื่อหุ้มและราคาแพงกว่าอยู่สองตัว ซึ่ง
แม่อยากให้โชตะเล่นมากกว่า

แต่โชตะรักแต่โรนี่เท่านั้น

ขนของมันนุ่มมือคล้ายสัมผัสของผ้าขนหนูมาก เขารู้สึกสบายใจ
เมื่อเอาก้มกอดกับตัวของมัน กลิ่นตัวของโชตะติดอยู่กับขนของมันเพราะ
เขาอุ้มมันตลอดเวลา

(โรนี่ โรนี่ โรนี่)

ตอนเป็นเด็กโชตะต้องอมมือของโรนี่ถึงจะนอนหลับได้ ขอแค่มี
โรนี่ก็พอ แม้แต่คืนที่มีพายุเขาก็ไม่กลัวถ้ามีโรนี่อยู่ด้วย

(โรนี่ โรนี่ โรนี่ ช่วยด้วย โรนี่ช่วยฉันด้วย)

แต่เจ้าตุ๊กตาก็ไม่มาช่วยเขาที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว

“อา”

โชตะครวญ

ไม่ไหวแล้ว เขารู้ว่ามีน้ำอุ่นๆ ไหลออกมาตรงหว่างขา

ที่กางเกงบ็อกเซอร์สีเทามีรอยเปื้อนซึมแผ่ออกไปซ้าๆ ผ้ากางเกง
เปลี่ยนเป็นสีดำ กลิ่นฉุนของแอมโมเนียลอยคลุ้งขึ้นมาทันที

“อาาา” โชตะร้องไห้ เขาร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างสิ้นหวัง

น่าสมเพช น้ำสายเล็กๆ ไหลเอื่อยออกมาจากหว่างขาลงไปในรู
ระบายน้ำ

สีของปัสสาวะเป็นสีเหลืองเข้มคงเพราะอันไว้เป็นเวลานานและ
ปริมาณก็ไม่น้อย ความปวดแสบขื่นมาตามทางเดินปัสสาวะแต่ความ
ปวดนั้นไม่สามารถกลบความเจ็บปวดที่ทำได้

(เยี่ยวรด)

(ฉันรีรดตอนอายุตั้ง 20 เนอะ โรนี่)

โชตะจำสัมผัสของโรนี่ได้อย่างชัดเจน

กลิ่นของมัน สัมผัสของมัน

โชตะเป็นเด็กที่พูดซ้ำ

ถึงเด็กคนอื่นจะพูดจ้อแล้ว แต่โชตะยังปิดปากเงียบและเอาแต่เล่นกับโรนี่เท่านั้น

แน่นอนว่าแม่ของเขาพาเขาไปหาหมอ หมอที่มีชื่อเสียงยืนยันว่า ‘ไม่มีความพิการทางกายภาพ’

แต่แม่เขาก็กังคังสงสัยต่อไป ถึงรักและเอาใจใส่เขามากแต่ตอนนั้น แม่ก็มองเขาด้วยสายตาหม่นหมองเสมอ ความหม่นหมองนั้นบอกว่า

ลูกคนนี่ “ไม่สมประกอบ” หรือเปล่านะ

ลูกคนนี่ไม่สมกับเป็นคนในตระกูลเราหรือเปล่า ถ้าอย่างนั้น ฉันต้องหาทางแก้ไขแล้ว...

สายตาหม่นหมองของแม่ยังคงมีเรื่อยมาจนกระทั่งเขาอายุกว่า 5 ขวบ โชตะก็พูดได้เท่ากับเด็กคนอื่น หรือพูดเก่งกว่าเด็กคนอื่นด้วยซ้ำ ก่อนหน้านั้นสำหรับเขาแล้ว

(โรนี่)

ตุ๊กตามีตัวนั้นคือทุกสิ่งทุกอย่างของเขา

โชตะภาวนาขอให้โรนี่อยู่ที่นั่นตอนนี เขาภาวนาและอธิษฐานจนสุดใจ เขาไม่ต้องการสิ่งอื่นใดทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นแม่ โคเฮ ทาคุมิ หรือบรรดาหญิงสาวที่เขาเคยคบมา เขาไม่ได้นึกถึงใครทั้งนั้น

สิ่งที่เขาต้องการตอนนี้คือโรนี่กับน้ำดื่ม แล้วอะไรก็ตามที่หยุดความเจ็บปวดนี้ได้

ภายในกระพุ้งแก้มของเขาแห้งและหนืด ลิ้นของเขาบวมเหมือนฟองน้ำ รู้สึกถึงความผิดปกติรุนแรงในปาก เพดานปากผิด

ตอนนี้ความเจ็บปวดทำให้ขาที่อ่อนล้าของเขาปวดแสบปวดร้อน รู้สึกเหมือนเส้นประสาทถูกดึงออกมาและขัดถูด้วยกระดาษทราย

เขาครวญ พันทรมานขบขันแน่นจันดั่งเคียด เขาคิดถึงขั้นว่าถ้ารอดจากตรงนี้ได้ พันทรมานของเขาคงจะลึกไปเยอะ

...ถ้ารอดจากตรงนี้ไปเหว

หมายความว่ายังไงที่ว่ารอด เราจะรอดจากตรงนี้ไปได้ยังไง

(อา โรนี่ น้ำ)

โชตะนึกถึงน้ำ นึกภาพผงยาแก้ปวดโลโซนินที่ขายในท้องตลาด แล้วก็นึกถึงสัมผัสของโรนี่

“...น้ำ...”

ขณะที่ครวญนั้น เขาก็เห็นด้วยหางตาว่ามีบางอย่างกะพริบ

โชตะเงยหน้า กะพริบตาถี่ๆ สองสามครั้ง

...คอมพิวเตอร์

สิ่งแปลกปลอมที่วางอยู่ตรงที่ที่ ควรมีขวดแชมพูและที่ใส่สบู่...

สวิตช์ของคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กสีดำเครื่องนั้นติดขึ้นมา

น่าจะเป็นระบบปฏิบัติการวินโดวส์ ภาพหน้าจอเริ่มต้นปรากฏขึ้น ครู่หนึ่งก่อนจะเปลี่ยนเป็นหน้าจอเดสก์ท็อป แสดงไอคอนของแอปพลิเคชันหลายตัว เช่น เว็บเบราว์เซอร์และอีเมล

การสั่งงานจากระยะไกลจันรี โชตะสังเกต

คงตั้งค่าให้ใช้สมาร์ทโฟนหรืออุปกรณ์อะไรสักอย่างเปิดเครื่องและใช้งานแอปพลิเคชันจากห้องอื่นแน่

หน้าจอเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

ภาพที่ปรากฏขึ้นบนจอทำให้โชตะร้องออกมาสั้นๆ ด้วยความตกใจ หน้าจอที่ถูกแบ่งแต่ละช่องเป็นภาพของโคเฮกับทาคุมิ ทั้งคู่สวมแค่กางเกงในตัวเดียวเหมือนกับโชตะและถูกกักขังไว้ในลักษณะเดียวกัน แต่มีสิ่งหนึ่งที่ต่างไป

แนะนำนักเขียน

คุซึกิ ริอู

เกิดวันที่ 29 กรกฎาคม 1972 จังหวัดนีกาตะ เธอเริ่มต้นเส้นทางวงการวรรณกรรมในปี 2012 ด้วยผลงานเปิดตัว “ホーンテッド・キャンパス” (Haunted Campus) ซึ่งได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในปี 2016 ผลงานของคุซึกิมักจะเกี่ยวข้องกับธีมจิตวิทยา อาชญากรรม และการสะท้อนความซับซ้อนของจิตใจมนุษย์ ที่ผู้อ่านต้องตั้งคำถามและคิดลึกซึ้งไปกับเรื่องราว

ผลงานของเธอได้รับการแปล และสร้างความนิยมอย่างมากในกลุ่มนักอ่านชาวไทย โดยเฉพาะเรื่อง “ผ้าคลุมหน้าวิปลาสกับเรื่องประหลาดอื่นๆ” ซึ่งไม่เพียงแต่ดึงดูดความสนใจ แต่ยังท้าทายความคิดด้วยเนื้อหาที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดและพลิกผันที่ไม่คาดคิด

นอกจากนี้ คุซึกิ ริอู ยังได้รับการยอมรับในวงการวรรณกรรมทั้งในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศ โดยเธอคว้ารางวัลมากมายที่ยกย่องความสามารถในการเขียน

รางวัลนวนิยายสยองขวัญแห่งญี่ปุ่นครั้งที่ 19 และรางวัลผู้อ่านในปี 2012 จากเรื่อง “ホーンテッド・キャンパス” (Haunted Campus)

รางวัล Subaru Novel Newcomer Award ครั้งที่ 25 ในปี 2012 จากเรื่อง “赤と白” (Aka to Shiro / Red and White)

รางวัล Shousetsu Subaru New Writers' Award ในปี 2013 จากเรื่อง “完全なる食卓” (Kanzen naru Shokutaku / The Perfect Table)

รางวัล Shincho Mystery Award ในปี 2016 จากเรื่อง “死刑にいたる病” (Shikei ni itaru yamai)

แนะนำนักแปล

กิงดาว ไตรยสุนันท์

นักแปลอิสระรักการวาดภาพและอ่านหนังสือ จบการศึกษาระดับปริญญาโท คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความสนใจทำงานแปล มาจากความเพลิดเพลินในการคิดคำระหว่างภาษาญี่ปุ่นกลับเป็นภาษาไทย กลับไปก็กลับมา เลยคิดว่าน่าจะกลับไปกลับมาให้เป็นขึ้นเป็นอันคงจะดี เริ่มต้นทำงานแปลจากการเสนอต้นฉบับฮาวทูเล่มหนึ่งที่พบในร้านหนังสือ เมื่อครั้งเดินทางไปฝึกงานที่ประเทศญี่ปุ่นให้กับสำนักพิมพ์ที่คุ้นเคย ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีจากผู้อ่านจนกลายเป็นแนวทางหลักมาอย่างยาวนาน ตามด้วย ชับไตเตลิลภาพยนตร์ การ์ตูน

ด้านการแปลงานวรรณกรรม มีความสนใจมานานมากจากการอ่าน วรรณกรรมแปลภาษาญี่ปุ่นมาตั้งแต่เด็กซึ่งแปลโดยนักแปลชั้นครู จึงใฝ่ฝันว่าสักวันจะอ่านและแปลถ่ายทอดอารมณ์และความหมายของเรื่องราวและ แรงบันดาลใจเพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้เปิดโลกทัศน์ใหม่ไปด้วยกัน

เสฟพิตทารุณกรรม
残酷依存症

คุซึกิ ริอู เขียน
กิงดาว ไตรยสุนันท์ แปล

残酷依存症 (ZANKOKU IZONSHO) by 櫛木理宇
Copyright© Riu KUSHIKI 2022 All rights reserved.
Original Japanese edition published by GENTOSHA INC.
Thai language edition arranged with GENTOSHA INC. through Emily Books Agency LTD.

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2568
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ
ISBN 978-616-14-0667-7

คุซึกิ, ริอู.
เสฟพิตทารุณกรรม.-- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.
276 หน้า.
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. กิงดาว ไตรยสุนันท์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0667-7

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอдитทรวางเทียบ

บรรณาธิการเอดิทภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เอลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวะบะระ

วรุทม์ ทองเชื้อ

สุริยวราวุฒิ สิริวิวัฒน์กุล

กัญญารัตน์ สีสัยดคำ กัลยภรณ์ คุยะสิทธิ์

ภูสุรี ภูมิภัญ

Pong songsai

ฉัตรสุดา ประเสริฐสุข

ธนกร เขมภักตร์ภากิตติ วิจิตรรัตน์ ตุงรงค์เรือง

อัศคณัฐ ชุมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

พินพูน
กระดานกอนสายตาอินริ้ว
www.greenread.com

DAIFUKU X KUSHIKI RIU

ซีรีส์เสียดความตาย

เสียดตมตกรส

ทดลองอ่าน

ราคา 369.-

“ถ้าเธอขึ้นรถไฟขบวนนั้นข้ากว่านั้นห้านาที่... เธออาจยังมีชีวิตอยู่”
โคมินาโตะ มิกุ เด็กสาวมีรอยมปลายผู้ไร้เดียงสา ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับ
เจมิตที่ซ่อนอยู่ในเมือง ทุกเช้าเธอต้องเผชิญกับฝนร้ายซ้ำซาก จนวันหนึ่ง
ฝนร้ายนั้นกลายเป็นจริง มิกุหายตัวไป... และพบอีกครั้งในสภาพศพ
ถูกทรมานอย่างสยดสยอง นักสืบลูราลิ่ง คัตสึชิแห่งหน่วยสืบสวนที่ 1
เปิดการสืบสวนที่มองผาดเหมือนคดีฆาตกรรมทั่วไป แต่จากหลังกลับ
เต็มไปด้วยปริศนาการค้ามนุษย์ ความบ้าคลั่งของฆาตกรที่ไม่ได้ลงมือ
เพราะความเกลียดชัง แต่มาด้วย “ความหลงใหล”

เสียดตมตกรส

เสียดอารมณ์ต่อเนื่อง ล้นหายใจไม่ทั่วท้อง

โคโมโระ เซอิทาโระ หนายความซื่อฉาวใจจอมบิดเบือน คอยปกป้อง
ผู้กระทำความผิดทางเพศ ถูกดึงเข้าไปในเกมลักพาตัวที่เชื่อมโยงกับ
คดีในอดีต ลูกชายวัย 9 ขวบถูกลักพาตัวไปขณะที่เขาอยู่ต่างประเทศ
ชิโอะ ผู้เป็นภรรยาต้องเผชิญความกดดันและคำข่มขู่จากคนร้าย การ
สืบสวนเผยให้เห็นแผนการแก้แค้นที่ซับซ้อนและความบาดหมางที่ฝัง
รากลึกยาวนาน ความยุติธรรมและการแก้แค้นจะมีราคาเท่าไร **แรงจูงใจ**
มาจากความเคียดแค้นหรือแค่เพื่อเรียกค่าไถ่? ลึกลับน่าสะพรึง
กลัว เต็มไปด้วยเรื่องราวหักมุม ล้นแบบนั่งไม่ติดจนถึงบรรทัดสุดท้าย

ทดลองอ่าน

ราคา 359.-

ผลงานเล่มอื่นๆ

ไซโคพาร์ที่รัก My beloved psychopath

ทดลองอ่าน

ราคา 309.-

ฮาอิมูระ โดงดังทัวญี่ปุ่นในฐานะฆาตกรต่อเนื่อง ไซโคพาร์ผู้มี
สองด้านสุดชั่ว-เจ้าของร้านขนมปัง ชายหนุ่มแสนอบอุ่นเป็นที่รักยิ่งของ
ทุกคน และฆาตกรวิปริตที่ใช้จิตวิทยาและไอคิวกว่า 130 ในการ ‘เล่น’
กับเหยื่อ ซึ่งล้วนถูกทรมานอย่างโหดเหี้ยมและโดนถอดเล็บเพื่อสนอง
ความเป็นเพอร์เฟกชันนิสต์ของเขา

นิยายที่สร้างปรากฏการณ์ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ทำเงิน
กว่า 1,100 ล้านบาท

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

“เลือกหนึ่งในพวกแกมา คนที่แกเลือกจะถูกอีกสองคนช่วยกันถอดเล็บนิ้วโป้ง”
โคเฮ ทาคุมิ และโชตะ เพื่อนสนิทสามคนถูกจับตัวไปขัง โดยทยอยได้รับคำสั่งเป็นเสียง
นิรนาม ตั้งแต่ให้เล่าเรื่องครอบครัวของกันและกัน ไปจนถึงให้ถอดเล็บ ควักลูกตา...

เมื่อความลับที่พวกเขาปิดบังมาเนิ่นนานกลับมาได้ล่า
เกมมรณะที่ต้องเลือกว่าจะฆ่าหรือถูกฆ่าจึงเริ่มต้นขึ้น

ไม่กี่วันถัดมาพบศพหญิงสาวกลางป่า-โดนทรมานไม่เหลือชิ้นดี เหมือนถูกใช้เป็นเครื่องมือ
บางอย่างก่อนจะหมดประโยชน์ ทว่านักสืบทาคาอิระ

พบว่าความตายของเธอไม่ใช่แค่ ‘ฆาตกรรม’ แต่มันคือ ‘พิธีกรรม’

ฝีมืออันละเอียดลออบักความเจ็บปวดทรมาน เลือดของเหยื่อคือหมึกของศิลปิน

เสียงกรีดร้องคือดนตรีประกอบ ทุกแผลคือ ‘ลายเซ็น’ ที่ฆาตกรจงใจทิ้งไว้

หรือที่จริงความเพิกเฉยของสังคมคืออาชญากรที่แท้จริง

ถ้าคุณกล้าพอ “เสฟติดทารุณกรรม” หัวใจของ “ซีรีส์เสฟติดความตาย”

นิยายสืบสวนจิตวิทยาของขวัญสุดบ้าคลั่ง ที่นักอ่านชาวญี่ปุ่นต่างพูดเป็นเสียงเดียวกัน

ว่า โหดโหดชั่วเหี้ยมจินตนาการ จะพาคุณกระโจนลงสู่ความเจ็บปวดชั่วหัวใจ

ในโลกที่ความยุติธรรมเป็นเพียงภาพลวงตา

SN0100 นิยายสืบสวน

349-

กดซื้ออ่าน

www.booktime.co.th

@booktime